MULT ŞI BUN

LUI Dorel, un băiat cu ochii ca murele, mămica i-a cumpărat un costum nou. A venit mai tîrziu acasă pentru că a zăbovit prin magazine. Voia ca darul să fie frumos şi bun.

Fiecare om al muncii doreşte ca în schimbul banilor săi să primească produse multe, frumoase şi trainice. Dacă stofa preferată prezintă defecte în ţesătură, sau culorile nu sînt armonios îmbinate, cumpărătorul părăseşte magazinul cu o strîngere de inimă. Îi este necaz că mai sînt încă muncitori şi tehnicieni care-şi fură singuri căciula, lucrînd produse de calitate necorespunzătoare.

Cantitatea şi calitatea nu trebuie considerate două probleme separate sau — mai mult — urmărite una în detrimentul celeilalte. Numai realizarea ambelor cerinţe, în cele mai bune condiţiuni, asigură reducerea preţului de cost, mijloc principal pentru reducerea preţurilor de vînzare, pentru creşterea salariului real al muncitorilor.

Mult, dar... bun — nu constituie un proverb. Dar cele trei cuvinte exprimă cerinţele mereu crescînde ale oamenilor muncii, exigenţa lor îndreptăţită. Fruntaşii zilelor noastre, inovatorii, sînt preocupaţi de sporirea producţiei şi în acelaşi timp de îmbunătăţirea calităţii produselor. Ei înşişi sînt pretenţioşi cu produsele cumpărate.

În majoritatea întreprinderilor, problema calităţii produselor se bucură de atenţia întregului colectiv. Organizarea cursurilor de minim tehnic, extinderea iniţiativei grupei sindicale nr. 19 de la uzinele „21 Decembrie" din Capitală, aplicarea metodelor Savelieva şi Ciutkih — iată cîteva măsuri care sînt luate pentru a se obţine un indice tot mai înalt de calitate, pentru ca produsele din magazine să exprime la un nivel mereu mai înalt, măiestria celor ce le-au lucrat.

Calitatea — iată principalul obiectiv în întrecerea dintre cele trei brigăzi din schimbul tineretului de la cooperativa meşteşugărească „Sporul", unitatea I-a, secţia damă. Cine a cîştigat? De bună seamă cei care au lucrat mai bine, cei ce-şi cunosc meseria. Cine a cîştigat?... Tot fetele din brigada Elenei Simion. Cu 13 la sută au depăşit ele indicele de calitate, întrecînd brigada nr. 2 cu numai un singur procent. Cine a cîştigat? Oamenii muncii, cumpărătorii, căci lor li s-au pus la dispoziţie produse de calitate superioară.

Calitatea produselor este cauza tuturor tinerelor din brigadă. Elena Bucă, Constanţa Constantinescu, Florica Răducanu, purtătoare ale Medaliei Muncii, fruntaşe în executarea ireproşabilă a costumaşelor din olandă pentru cei mici, au fraţi şi surori în toate întreprinderile. La fabrica de postav „Victoria"-Cisnădie, ţesătorii Chiriţă Negoescu, Mihai Fleps îşi depăşesc planul cu 6-16 la sută. Mult produc ei, dar şi bun. Controlul calităţii nu s-a plîns încă de produsele lor. De altfel brigada din care aceştia fac parte a primit denumirea de brigadă de calitate Alexandru Ciutkih şi ea îndreptăţeşte această cinstire.

Închipuiţi-vă însă că un cumpărător şi-a luat o pătură colorată. Ca aspect... frumoasă, nimic de zis, dar... ghinion. Cînd să se acopere constată că este... neacoperit. Din curiozitate, omul cu pricina ia metrul şi măsoară: 1.70 metri. Ce-i scris pe etichetă? 1,95 metri. Vinovatul? Fabrica... N-are de unde să ştie nă-ţitul că primii vinovaţi sînt Maria Stănian, Maria Kreuder, Hans Kast, toţi de la „Victoria"-Cisnădie, care nu au respectat prescripţiile S.T.A.S.-ului. Iată dar că, alături de conştiinciozitate, se afirmă, destul de periculoasă, boala nepăsării, a neglijenţei faţă de îndeplinirea sarcinilor privind calitatea produselor.

La întreprinderea „Fusul" din Galaţi există tineri care se mulţumesc să producă puţin şi... prost. Dintre aceştia fac parte şi ţesătoarea Anica Butnaru. Faptul că produsele sale sînt rău executate este un rezultat firesc al nestăpînirii meseriei. Cine a împiedicat-o pe Anica să participe la cursurile de minim tehnic din întreprindere? Cine l-a împiedicat pe membrii comitetului organizaţiei de bază U.T.M. să se preocupe de tinerii care dau produse de proastă calitate? Cine a împiedicat-o pe tovarăşa Lavrinia Hermănescu, secretara acestui comitet, să analizeze într-o şedinţă problema participării tineretului la îmbunătăţirea calităţii produselor? Fireşte că nimeni. Aceste întrebări sînt însă valabile pentru toate comitetele U.T.M. din întreprinderile care trimit oamenilor muncii produse lucrate necorespunzător.

De 8 ani principalele mijloace de producţie aparţin oamenilor muncii. În aceşti ani s-a intensificat lupta pentru ridicarea onoarei întreprinderilor. Marca fabricii, prinsă pe fiecare produs, reprezintă cartea de vizită a tuturor muncitorilor şi tehnicienilor care fac parte din colectivul respectiv de muncă. Trebuie să te simţi răspunzător ca produsele fabricii tale să se bucure de aprecierea cumpărătorilor, să nu-ţi simţi conştiinţa împăcată dacă vei lăsa pe cel din dreapta sau din stînga ta fără să-l ajuţi să nu lucreze neglijent.

Comitetele organizaţiilor de bază U.T.M. sînt chemate să se ocupe mai mult de problema îmbunătăţirii calităţii produselor. Ele răspund de felul cum muncesc tinerii, activitatea lor se măsoară nu numai după numărul fruntaşilor în producţie ci mai cu seamă după cantitatea şi calitatea muncii tuturor. Orice abatere în procesul de producţie se răsfrînge asupra calităţii produselor, a preţului de cost şi în ultima instanţă asupra economiei noastre naţionale. Aşa trebuie explicat tinerilor pericolul atitudinii neglijente, al muncii de mîntuială „ca să iasă norma".

Nu şedinţe cu teme la voia întîmplării, nu consfătuiri şablon în care nu se spune nimic le sînt necesare tinerilor. Ele nu le folosesc, ba mai mult, îi plictisesc. Puneţi în discuţia tinerilor pe cei ce lucrează bine ca să-şi împărtăşească experienţa, ca şi pe cei ce lucrează prost, discutaţi despre marca fabricii, onoarea întregului colectiv, despre necesitatea de a cunoaşte şi însuşi tehnica nouă şi o să culegeţi roadele cele mai frumoase.

Cel de-al II-lea Congres al partidului nostru a cerut îmbunătăţirea simţitoare a calităţii produselor din sectorul industriei uşoare. De asemenea, şi în industria grea e necesară o mai mare îmbunătăţire a calităţii producţiei.

Poţi spune cu fruntea sus că-ţi iubeşti fabrica, colectivul, doar dacă lupţi şi pentru calitate.

„Scînteia tineretului"

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2145 | 4 pagini — 20 bani | Sîmbătă 24 martie 1956

În acest număr:

Veşti de pe ogoarele patriei

★ ★

Au început însămînţările

CLUJ (de la corespondentul nostru). — În ultimele zile în unele raioane din regiunea Cluj timpul s-a încălzit, fiind prielnic lucrărilor agricole de primăvară. Tractoriştii, colectiviştii, ţăranii muncitori cu gospodării individuale care şi-au pregătit din timp maşinile, uneltele agricole, seminţele au ieşit la lucru în cîmp.

Mecanizatorii de la S.M.T. Luduş, de pildă, au părăsit staţiunea într-un cadru festiv îndreptîndu-se spre gospodăriile colective cu care au încheiat contracte pentru executarea lucrărilor agricole de primăvară. De asemenea au mai ieşit la cîmp alte 7 brigăzi de tractoare de la S.M.T. Bonţida şi 3 brigăzi de la S.M.T. Sărmaş. Muncitorii din gospodăria de stat din Bădeni, raionul Turda, au început deja însămînţatul. Pînă acum ei au însămînţat 20 hectare cu mazăre. Colectiviştii din Bolduţ au însămînţat 1,74 hectare cu grîu de primăvară. În această muncă s-au evidenţiat în mod deosebit tinerii Ciocan Gavril, Munteanu Dumitru şi Bocoş Alexandru. Au început de asemenea însămînţările de primăvară şi colectiviştii din satul Boian, tot din raionul Turda. Brigada a IV-a care a ieşit printre primele la cîmp a însămînţat 2 hectare cu floarea soarelui. Alte gospodării colective din regiune ca cele din Vişea şi Gădălin raionul Cluj fac arături pentru însămînţările de primăvară.

Urmînd pilda colectiviştilor

ORADEA. — (De la corespondentul nostru). În ultima vreme, pe meleagurile regiunii Oradea, timpul a fost călduros. Pămîntul a prins să se zvînte. Aceasta a îndemnat pe ţăranii muncitori să pornească bătălia însămînţărilor de primăvară, lupta pentru obţinerea unor recolte sporite la hectar în primul an al celui de-al doilea cincinal.

În puţină vreme, colectiviştii din Balc au însămînţat 5 hectare cu grîu de primăvară. Şi colectiviştii din Păţal s-au dovedit a fi la fel de harnici. Ei au semănat primele două hectare cu grîu de primăvară.

În raionul Marghita şi în întreaga regiune muncile agricole de primăvară continuă. Colectiviştii, ţăranii muncitori întovărăşiţi şi cu gospodării individuale muncesc cu însufleţire, străduindu-se să execute însămînţările în timp cît mai scurt.

TINEREŢEA ne e dragă

În familia colectiviştilor

Tinerii din satele şi comunele regiunii Bucureşti participă cu întregul lor entuziasm la transformarea socialistă a agriculturii. Organizaţiile de bază U.T.M. de la sate, sub îndrumarea organizaţiilor de partid, au organizat în cinstea Săptămînii Mondiale a Tineretului vizite la gospodăriile agricole colective şi întovărăşirile agricole. Gospodăria agricolă colectivă din Mărculeşti, care a recoltat anul trecut 4.000 kg. de porumb boabe la hectar, a fost vizitată de cîteva ori de tineri ţărani muncitori din comună. Colectiviştii le-au arătat rezultatele lor poftindu-i şi acasă să vadă belşugul de produse obţinut în gospodăria colectivă. În urma acestor vizite, în gospodărie s-au înscris 38 de familii dintre care 15 ale tinerilor ţărani muncitori.

Anul trecut, cei 45 de utemişti din gospodăria colectivă din Căzăneşti au realizat fiecare cel puţin 120 zile-muncă. În casele lor se găsesc bucate din belşug. Convingîndu-se de avantajele muncii în comun alţi 10 utemişti au intrat în gospodăria colectivă.

În gospodăria colectivă din satul Preasna şi în întovărăşirea agricolă din comuna Gurbăneşti au intrat toţi cei 61 de utemişti din sectorul individual.

La propunerea tineretului, gospodăria colectivă „Filimon Sîrbu" din raionul Călăraşi a hotărît ca în acest an să dezvolte sectorul zootehnic cu încă 200 de oi, 20 de vaci de lapte, 40 de scroafe şi cu 1.100 de păsări. Tinerii şi-au luat angajamentul să fie primii la respectarea regulilor agrotehnice pentru sporirea producţiei la hectar.

Sprijinind formarea de noi gospodării agricole colective şi întovărăşiri agricole, la S.M.T. Slobozia, de pildă, s-au organizat echipe formate din comunişti şi utemişti care au mers în satele din jur pentru a arăta ţăranilor muncitori avantajele lucrării în comun a pămîntului cu mijloace mecanizate. În urma acestui fapt au luat fiinţă 5 noi întovărăşiri agricole la Slobozia Veche, Gheorghe Lazăr, Beiciu, Bora şi Lunca.

De la începutul anului şi pînă în prezent, în regiunea Bucureşti au intrat în cele peste 300 de întovărăşiri agricole nou înfiinţate, mai mult de 3.000 de tineri şi tinere. Numeroşi tineri au intrat în noile gospodării colective precum şi în gospodăriile colective şi întovărăşirile existente. Pentru a convinge pe ţăranii muncitori de avantajele lucrării în comun a pămîntului cu mijloace mecanizate aproape 10.000 de tineri de la sate, colectivişti şi întovărăşiţi fruntaşi, învăţători, mecanizatori, arată pe bază de fapte superioritatea muncii în comun.

Întîlnirea maestrului Mihail Sadoveanu cu tinerii din Capitală

Aseară a avut loc la Casa de Cultură a Sindicatelor din bulevardul 6 Martie, întîlnirea tinerilor din Capitală cu maestrul Mihail Sadoveanu, manifestare organizată de Casa de Cultură a Sindicatelor din Bucureşti, împreună cu Editura Tineretului, cu prilejul Săptămînii Mondiale a Tineretului.

La început, criticul literar Dumitru Micu a expus în faţa tinerilor o prezentare a operei marelui scriitor.

După aceasta a luat cuvîntul maestrul Mihail Sadoveanu. Scriitorul şi-a exprimat bucuria pe care o simte aflîndu-se în mijlocul tinerilor săi cititori şi le-a făcut un îndemn cald şi părintesc de a-şi pune în slujba progresului patriei toate forţele lor tinere, de a se strădui să-şi dezvolte nu numai muşchii şi forţa fizică, ci să dea minţii şi sufletului lor cît mai multe cunoştinţe, să soarbă cu nesaţ tezaurul nepreţuit al culturii.

Cuvîntul marelui nostru scriitor a fost ascultat cu o deosebită atenţie şi dragoste de către tinerii participanţi la întîlnire.

LA TRIBUNĂ: tineri din U. R. S. S., R. P. Chineză, India, Finlanda şi R. P. R.

La Casa de Cultură a Sindicatelor s-au întîlnit tineri bucureşteni cu prieteni de peste hotare. Obiectul întîlnirii — un schimb de păreri, de impresii şi amintiri despre tineretul sovietic, despre Comsomol. O asemenea întîlnire este firească mai ales acum în zilele Săptămînii Mondiale a Tineretului...

Urările de bun venit s-au sfîrşit şi a început să se depene firul discuţiilor — ca între prieteni. După cum e obiceiul, oaspeţii au avut întîietate.

„Comsomolul reuneşte în rîndurile sale pe cei mai buni tineri sovietici. El îi ajută să devină oameni de nădejde. Şi eu sînt comsomolistă, a spus Tatiana Florova, preparator la catedra de economie politică a Universităţii „C. I. Parhon". Acum însă nu voi vorbi ce înseamnă pentru mine Comsomolul ci voi povesti cîteva fapte ale comsomoliştilor.

Vanea Suslov a terminat odată cu mine în 1953 Facultatea de economie politică. Era unul dintre cei mai buni studenţi. A fost propus pentru aspirantură luînd examenul de admitere cu „foarte bine". După un an Comsomolul a chemat pe tineri să ajute la dezvoltarea agriculturii sovietice. Vanea a plecat atunci ca preşedinte de colhoz. Şi iată că în 1956 colhozul condus de el este printre cele din frunte. Aceasta nu este încă totul. El nu şi-a întrerupt munca ştiinţifică ci din contră, avînd acum un larg cîmp de experienţă, obţine rezultate mai bune".

Tatiana Florova a povestit mai departe: „Dacă procedezi ca Suslov sau ca Nicolai Şadrin atunci eşti într-adevăr comsomolist. Şadrin, pe timp de furtună, a salvat pe un tovarăş accidentat. Azi numele lui stă alături de cei mai vrednici comsomolişti care au înfiinţat un sovhoz în ţinuturile deşţelenite".

Şiu-Ven-de, student în anul II al Facultăţii de filologie ne-a povestit multe lucruri interesante despre tineretul Chinei noi: „Cen Liu, de la Uzina de stat Diesel din Şanhai, a îmbunătăţit într-un singur an fabricarea a 27 piese diferite şi a sporit producţia de 15 ori. Tinerii din detaşamentul de cercetări geologice au lucrat timp de 22 zile în deşertul Gobi deşi nu aveau apă, iar muştele şi ţînţarii roiau mereu în jurul lor. Ce i-a determinat pe tineri să muncească astfel? Dragostea de patrie. Ce i-a ajutat în lupta lor? Exemplul comsomoliştilor care le-a fost viu mereu în minte".

Iată că acum la tribună se află un tînăr blond. De cum îl vezi îţi dai seama că patria îi este în nordul Europei. Vorbeşte Narhi Toiro — finlandez, student la Facultatea de construcţii din Bucureşti: „Noi am învăţat de la tinerii sovietici că pentru a fi cu adevărat folositori trebuie să învăţăm, să ne calificăm. Pentru aceasta Uniunea Tineretului Democrat din Finlanda a iniţiat cercuri de citit şi de studiu. Ea luptă de asemenea pentru ca tinerii să aibă aceleaşi drepturi cu vîrstnicii. Tinerii noştri nu aşteaptă pasivi viitorul, ci luptă pentru ca el să fie mai fericit".

A luat cuvîntul şi un tînăr din patria noastră — Tomescu Ion, — student la Facultatea de ziaristică. „Comsomoliştii muncesc acolo unde este mai greu — a spus el — construiesc noi oraşe şi sate. Aceasta trebuie să fie un îndemn pentru noi, să nu ne ferim de greutăţi ci să fim printre primii care să luptăm cu ele".

Şi alte fapte din convorbirea studenţilor romîni cu studenţii străini care învaţă în R.P.R. au venit să întărească convingerea că viaţa şi lupta comsomoliştilor constituie exemple demne de urmat pentru tinerii din întreaga lume.

ANGELA AVRAMESCU

O SEARĂ de DANS ŞI DISTRACŢII

Consfătuirea era pe sfîrşite. De la masa prezidiului secretara comitetului U.T.M. Ana Ionescu, cuprindea cu privirea întreaga sală. Vorbea un tînăr student grec, Hagiathanasie Andrei, despre ţara sa, despre tinerii care trăiesc şi luptă în Cipru...

...A început dansul. Studenţii străini — coreenii Co Cion San, Ton San Mo şi Iun Ben Cil, tînărul grec Hagiathanasie — au format o „periniţă" împreună cu tinerii din Ministerul gospodăriei comunale şi industriei locale. Se dansează şi se rîde.

Veselia este cuvîntul de ordine. Este doar săptămîna tineretului.

La o masă tovarăşul Pieptea, de la comitetul raional U.T.M. „Gh. Gheorghiu-Dej", povesteşte unui grup de tineri întîmplări hazlii din timpul taberei studenţeşti de la Sinaia.

— „La plecare am organizat un festival de despărţire în care am prezentat un program muzical. Să-l fi văzut pe studentul negru Ahmed cîntînd „M-a făcut mama oltean"...

Deodată muzica se opreşte şi solemn se anunţă deschiderea jocului „cu foarfeca". Băieţii şi fetele bat din palme. Jocul este cunoscut şi apreciat. Pe loc se aleg şi jucătorii. Dănălache Ion este legat la ochi şi cu o foarfecă în mînă este pus să taie din „sfoara cu surprize" un pachet. După o clipă de ezitare el taie cu convingere sfoara unui pachet voluminos. Înconjurat de ceilalţi, desface ambalajul. Ciudat: în interior un alt ambalaj. Răbdător, tînărul desface şi pe al doilea... Trec cîteva minute şi în încordarea generală Dănălache desface mereu ambalaje, unul după altul, din ce în ce mai mici. Însfîrşit, ultimul. Un hohot general de rîs izbucneşte în grupul tinerilor. Dănălache ţine în mînă... o cutie de cremă. Faptul n-ar avea semnificaţie dacă n-am şti că tînărul este vestit printre tovarăşii lui prin pantofii săi veşnic nelustruiţi şi necurăţaţi. Să fie numai o întîmplare?

N-au contenit rîsetele şi un alt joc se anunţă: concursul de răspunsuri. Tinerii primesc bilete cu întrebări şi cel ce dă răspunsul exact primeşte un pachet cu surprize.

Din nou la dans. Dar perechile de dansatori n-au linişte. Apare un dansator fără parteneră cu un ghiveci voluminos de flori. El bate prieteneşte pe umăr pe unul din dansatori, îi oferă politicos ghiveciul şi-i ia în schimb fata. Jocul continuă pînă cînd muzica se pierde în zarva iscată de un alt joc de societate. Un tînăr — şi de data aceasta poznaşul Dănălache — este legat la ochi avînd în faţă, aşezate, ca porţile de slalom, pe parchet cîteva sticle. El trebuie să treacă printre ele fără a lovi vreuna. Tînărul porneşte şovăind, dar este ajutat de „prieteni" ce-i şoptesc: „mai la dreapta"... Încet, ridică sus piciorul..." Emoţiile celui legat la ochi sînt răsplătite. N-a lovit încă nici una. Dar de ce rîd cu hohote toţi tinerii din sală? Ah, am uitat să vă spun: sticlele fuseseră ridicate cu mult înainte şi deci...

În mijlocul tinerilor, studenţii străini rîd, petrec şi dansează. Simt că sînt între prieteni.

Noaptea a pus de mult stăpînire pe oraş. Dar cine se gîndeşte la plecare?

G. PETRE

Modernizări radicale ale producţiei

Din înfăptuirile uzinei de tractoare „Ernst Thälmann"

Constructorii de tractoare din Oraşul Stalin au obţinut în ultimii ani realizări de seamă. Despre acest lucru vorbesc şi indicii de plan. Faţă de anul 1948, producţia globală pe uzină a crescut cu 962 la sută, iar productivitatea muncii cu 440 la sută. Din directivele Congresului partidului cu privire la cel de-al doilea plan cincinal au reieşit pentru constructorii de tractoare sarcini deosebit de importante. Va trebui să se sporească producţia de tractoare în aşa măsură încît în anul 1960 uzina să producă 6000 tractoare şi 2000 motoare.

Produsele evoluează

Încă în primul an al noului cincinal colectivul de aici are de realizat un număr însemnat de asemenea sarcini. În cursul acestui an se vor face modificări la unele tractoare pe care le produce uzina pentru ca utilizarea lor să se extindă. Astfel vor fi realizate tractoare forestiere şi tractoare destinate mecanizării operaţiilor de recoltare a stufului.

Un obiectiv principal este şi modificarea tractorului U.T.O.S. — 2, pentru a-i mări viteza în scopul folosirii lui ca tractor rutier. Se vor face o serie de noi modificări la tractoare pentru a putea fi folosite şi la acţionarea noilor tipuri de combine.

Cerinţele exportului impun şi ele o serie de modificări şi adaptări la tractoare faţă de condiţiile climaterice din ţările calde.

Se hotărăsc măsuri chibzuite

În vederea îndeplinirii acestor sarcini, conducerea întreprinderii a luat măsuri menite să asigure creşterea continuă a productivităţii muncii. Planul de producţie pe acest an a fost întocmit după ritmul cel mai înaintat din lunile anului trecut.

Datorită măsurilor tehnico-organizatorice stabilite şi aplicate din timp, îndeplinirea planului de producţie se desfăşoară ritmic de la începutul anului. Pe luna ianuarie planul a fost realizat şi depăşit, atît la producţia globală cît şi pe sortimente.

În anii cincinalului se pune şi mai mult în faţa uzinei problema extinderii tehnicii noi.

Direcţiunea a hotărît organizarea unor consfătuiri la care muncitorii fruntaşi, inginerii şi tehnicienii din diferite sectoare ale uzinei vor studia problemele legate de introducerea şi extinderea tehnicii noi.

La prima consfătuire, care a avut loc zilele acestea, s-a discutat problema turnării în coji de bachelită. A reieşit că la cele 7 repere care se toarnă pînă în prezent cu ajutorul acestei metode, s-au economisit în total 100 tone metal.

Productivitatea muncii la aceste repere a crescut cu 100 la sută şi s-au obţinut economii la manoperă în valoare de 424.000 lei.

S-au discutat cu viu interes măsurile ce trebuiesc luate pentru extinderea turnării în coajă a altor 35 repere. Cu ajutorul noii metode va fi posibil ca numai în luna martie să se economisească două treimi din consumul de metal de pînă acum.

Asemenea consfătuiri vor fi organizate în fiecare lună, după un plan stabilit, discutîndu-se teme diferite printre care: extinderea metodelor rapide de prelucrare a metalelor la rece, noi metode la operaţiile de forjare, obţinerea unor aliaje noi ale fontei în vederea înlocuirii oţelurilor şi a metalelor scumpe, înlocuirea lianţilor din pămîntul de formare etc.

Curenţi de înaltă frecvenţă

Curentul de înaltă frecvenţă este tot mai mult folosit la executarea diferitelor operaţii de prelucrare a pieselor de tractor. Numai anul trecut călirea cu curenţi de înaltă frecvenţă s-a extins de la 13 repere la 54. În cadrul secţiei C.I.F. a fost elaborat noul procedeu de turnare a cuzineţilor. Agregatele de călire au fost introduse chiar pe unele linii de fabricaţie de la sectorul uzinaj-motor. Procedeul tehnologic de călire cu ajutorul curenţilor de înaltă frecvenţă a adus uzinei economii în valoare de 15 milioane lei.

Datorită rezultatelor obţinute creşte mereu interesul muncitorilor şi tehnicienilor pentru extinderea acestei metode noi în metalurgie, cu ajutorul căreia se obţine o considerabilă mărire a productivităţii muncii.

Colectivul secţiei C.I.F. are mult de lucru. Aici se fac şi proiecte pentru realizarea agregatelor speciale, care pînă nu de mult n-au fost cunoscute în ţara noastră.

La 15 ianuarie a avut loc un eveniment de seamă. Într-una din hale a intrat în funcţiune un nou agregat semiautomat pentru

(Continuare în pag. III-a)

Şi tinerii din industrie cinstesc Săptămîna Mondială a Tineretului cu noi şi nenumărate succese în muncă. În clişeu, brigada de tineret a lui Emil Fîntînaru, de la secţia cazangerie a uzinelor Mao Ţze-dun, lucrează cu însufleţire la autocisterne.

DIFUZOARE ÎN SÎNNICOLAU...

Pînă în comuna Sînnicolau romîn e cale de cîteva poşte, pe drumul ce duce de la Oradea la Salonta.

În amurgul serilor de iarnă, uliţele comunei par aproape pustii. Ici-colo, cîte o codană cu năframa legată sub bărbie, mai tulbură liniştea serii, mergînd cu ulciorul la „artiziana" din faţa sfatului, pentru a lua apă de băut. Apa o duc de aci, nu doar că n-ar avea fîntîni în curţi. Sînt cu toţii gospodari, dar apa de aci e mai bună, vine taman de la o sută de metri adîncime.

La prima vedere, ţăranii muncitori din Sînnicolau par mohorîţi, neprietenoşi. Dar, din vorbă în vorbă, apropiindu-te de ei, oricare te primeşte bucuros şi te şi găzduieşte.

Aşa am ajuns musafirii lui moş Vasile, care nu de mult a împlinit 70 de ani. De altfel se ţine zdravăn moşul. Coseşte mai abitir decît fiu-său, fapt recunoscut chiar şi de acesta din urmă.

— Şi, ziceţi că veniţi tocmai de la Bucureşti? — întrebă unchiaşul. Lungă cale, nu zic ba! Poftiţi, dezbrăcaţi-vă, şedeţi aci pe laviţă! Pune, măi fată, pe foc şi fă o ratotă din vreo 6 ouă, că oamenii or fi flămînzit! — se adresă apoi nurorii.

...Un bîzîit scurt ne întrerupse discuţia. Venea de la difuzorul aşezat la loc de cinste pe perete. Pe o melodie bine cunoscută, crainicul anunţă „Jurnalul satelor". N-a fost chip să mai discut cu bătrînul pînă nu s-a terminat emisiunea.

— Ei, asta n-am mai crezut-o! — spuse în cele din urmă moş Vasile. Să ascult eu cum vorbeşte sau cum cîntă unul la Bucureşti? Şi asta tocmai de unde? Din casa mea de la Sînnicolau, hăt la 500 kilometri de Bucureşti! Zău dacă mă dumiresc! Ia, spune cum vine asta?

Nu ştiu dacă unchiaşul a înţeles explicaţia; fapt este că n-a mai pus întrebări. În schimb, a început să-mi povestească despre radioficarea comunei lor.

— La început, au fost puse cîteva difuzoare — la căminul cultural, la colectivă, la alte instituţii. Cînd s-a propus oamenilor să-şi instaleze şi ei, unii au fost bucuroşi, alţii dădeau din umeri, mulţi nu vroiau. „Ne-om duce la cămin şi-om asculta". Numai că la cămin nu poţi merge toată ziua. Mai ai şi treburi pe acasă. Dar mulţi tot n-au vrut. Ce să vă mai spun, eu sînt bătrîn, dar am fost printre primii care şi-au pus difuzor. Acum sînt multe în comună. Primii care au ascultat la difuzoare au fost copiii. Ascultau la şcoală şi tare mult le plăcea.

...Şi, deodată, făcînd o paranteză, moş Vasile spuse:

— Tare deştept trebuie să fie şi copilul cela de la „Radio Ţepeluş"! Cîţi ani o fi avînd?

După ce-i explic că nu-i chiar copil, parcă tot nu-i vine să creadă...

— Şi, aşa cum spuneam, continuă moşul, văzînd copiii că-i frumos să asculţi la difuzor, au început să se ţină de capul părinţilor. Cu rugăminţi, cu plînsete, dar tot nu s-au dat bătuţi. Astăzi sînt în comună peste 300 difuzoare. Ele ne învaţă multe lucruri cu folos. Eu, de pildă, am aflat ieri dimineaţă cum se face iarovizarea cartofilor şi acum mă bate gîndul cum să-mi fac rost de nişte scînduri ca să-mi pregătesc şi eu cartofii de sămînţă pentru primăvară.

— Dar scîndurile pot fi înlocuite cu o leasă din nuiele şi asta nici nu costă bani. Puţină muncă şi gata! — intervin eu.

— Da, ai dreptate! La asta nu m-am gîndit. Şi continuă:

— Dar, vezi... Cînd mergi la Bucureşti, poate tot ar fi bine să vorbeşti cu tovarăşii de la radio. Spune-le, rogu-te, şi un păs al meu. Îs bune lucrurile ce ni le spun. Şi cîntecele ne plac. Dar cînd ne dau nouă, ţăranilor, sfaturi în lucrarea pămîntului sau creşterea vitelor, am vrea să le auzim mai pe înţelesul nostru, rostite mai rar, ca să putem pricepe mai bine.

— Asta nu-i greu, unchiaşule.

— Şi mai am un păs... dar m-a cam luat gura pe dinainte şi poate vreţi să vă culcaţi. Vezi dumneata, noi iarna cam prin jurul casei ne petrecem vremea. Dar nici n-apucă să iasă bine colţul ierbii, că omul a şi plecat la muncă, dis-de-dimineaţă pînă seara tîrziu. Tare-mi pare rău să mă despart de cutia asta isteaţă. Nu ştiu cum aş face s-o iau cu mine la cîmp. Lîngă ea, parcă-s mai tînăr, mai ales cînd doineşte Maria Tănase!

. . . .

...În cameră era întuneric. Difuzorul îşi încheia misiunea pentru încă o zi. Trecuse de miezul nopţii. În mintea mea dăinuiau crîmpeie din viaţa nouă a acestei comune. Vedeam aevea pe copiii din Sînnicolau care au desfăşurat cu părinţii o bună muncă de agitaţie pentru radioficare, pe moşul acesta de 70 de ani şi pe atîţia alţi ţărani de aici pentru care difuzorul a adus o lume nouă, o lumină nouă, necunoscute de ei înainte.

— Lasă, moş Vasile, nu te necăji. La vară, emisiunile de seară pentru sate se vor transmite în orele cînd vă veţi întoarce de la muncă. Şi va veni şi vremea cînd veţi putea asculta emisiunea nu numai acasă, ci chiar şi în luncă.

I. GAVREA

Nicolas Guillen

poet cuban

C A R I O C A

Vi s-a spus despre Rio vreodat'?,
Despre golful său Corcovadó,
Despre vara-i fierbinte şi roadele ei,
Despre toate aflat-aţi vreodat'?

Vi s-a spus cum ne-ncinge-alcoolu-n văpăi,
Cum ne mistuie dragostea trupul,
Şi cum setea de viaţă ne-omoară,
Despre aceste aflat-aţi vreodat'?

Carnavalul cu toate ale lui nebunii,
Armăsar ce îşi rupe căpăstru-n avînt,
Ş' arhanghel de patima lui tulburat,
Ati aflat despre aceste vreodat'?

Auzit-aţi de mîndre saloane
Unde floarea oraşelor noastre s-adună?
Nobleţea lui aici se-ntîlneşte,
Aţi aflat despre aceste vreodat'?

Eu despre un alt Rio vreau să vă spun:
Despre un Rio de Janeiro.
Unde doar cerul ne este adăpost,
Oraş gol de aur, plin de foame şi frig.

Unde al vostru plîns nimeni nu-l svîntă,
Şi săracul e fără apărare,
Fugind de capcanele ce i se-ntind,
Unde te spînzură pentru un fleac.

O, jazzul ce străpunge noaptea
Ca un pumnal în ritm de stacato...
Stînd în cafenea încep să visez.
/Şi gînduri mă-nconjoară şi plîng./

Da, gîndul mi-l duc la Favella*)
Mocirlă în care putrezeşte viaţa,
Ochi mohorît cu priviri ce pîndesc.
/ Gînduri mă inundă şi stele pălesc /

Auzit-aţi de Rio,
In inima căruia stă înfipt
Un pumnal otrăvit.
De Rio peste care tîrziul coboară...

In romîneşte de ŞTEFAN BITAN

*) *Favella — cartier muncitoresc din Rio, unde trăiesc indigenii*

75 ani de la moartea lui Cezar Bolliac

Exemplul unui scriitor — cetăţean

Reprezentant strălucit al pleiadei de scriitori paşoptişti, depăşindu-i însă pe cei mai mulţi dintre aceştia printr-o poziţie mai radicală, de răzvrătit şi de tribun, Cezar Bolliac se apropie în această privinţă de Bălcescu — care reprezenta gîndirea cea mai înaintată a generaţiei de la 1848. Luînd parte la toate acţiunile culturale şi politice dintre 1830—1848, Bolliac a desfăşurat o susţinută activitate de agitator împotriva rînduielilor feudale din Ţara Romînească, fiind arestat şi condamnat la închisoare în multe rînduri. In timpul revoluţiei de la 1848, e unul din conducătorii de frunte, iar apoi unul din cei patru secretari ai guvernului provizoriu alături de Bălcescu, prezident al clubului Junimii şi membru al comisiei pentru emanciparea ţiganilor pe care-i eliberează prin bilete semnate de dînsul. Cînd guvernul revoluţionar este arestat datorită acţiunii trădătoare a generalului Odobescu, Bolliac participă la eliberarea lui împreună cu mulţimea avînd în frunte pe Ana Ipătescu. Refugiat în Ardeal după înfrîngerea revoluţiei muntene, Bolliac duce în coloanele ziarului său **Expatriatul** o bogată activitate publicistică în favoarea revoluţiei. Intors în ţară în 1857, după 9 ani de exil, Bolliac va desfăşura pînă la sfîrşitul vieţii sale — 26 martie 1881 — o susţinută activitate gazetărească, vădind o atitudine de astă dată mai moderată, dar militînd cu consecvenţă pentru idei democratice.

Bolliac este cunoscut şi apreciat ca primul poet social al nostru. Poetul a scris şi drame, care însă nu s-au păstrat, una din ele **Matilda**, fiind reprezentată cu succes la 1836. Debutul său ca poet — volumul de poezii **Meditaţii** apărute la 1835 — stă sub semnul unui romantism sumbru, apăsătos. Bolliac se eliberează însă curînd de concepţiile pesimiste, în centrul poeziei sale făcîndu-şi loc o tematică socială, legată de marile probleme ale timpului. Suferinţele ţărănimii iobage, a ţiganilor robi, combaterea luxului, a risipei şi a corupţiei morale a stăpînilor care ţin în întuneric şi suferinţă poporul, sînt temele care revin cu consecvenţă în multe din poeziile sale, ca de pildă: **Carnavalul, Sila, Fata de boier şi fata de ţigan, Ţiganul vîndut, Muncitorul** etc., poezii care nu se ridică însă pînă la o atitudine ferm revoluţionară, poetul apelînd, în numele frăţietăţii creştine, la mila celor atotputernici. Concepţia sa se maturizează însă treptat odată cu apropierea revoluţiei. După 1842, întîlnim în creaţia lui Bolliac poezii ca: **Epistola, Cîntec oltenesc, Clăcaşul,** în care prezentarea stării grele în care trăia ţărănimea iobagă este însoţită de îndemn la revoltă. In **Epistola,** de pildă, poetul conchide că „pentru un boier nu e altă îndreptare decît un Robespier", iar în **Clăcaşul,** iobagul, ajuns la capătul răbdării şi al suferinţelor, se decide să-şi cucerească prin luptă dreptul.

Foarte importante sînt articolele literare ale lui Bolliac, care vorbesc despre rostul şi menirea poeziei: **Către scriitorii noştri, Răspuns la articolul Poezia,** şi mai ales studiul său **Poezia,** publicat ca prefaţă la volumul de poezii din 1847, studiu care, cu toată stîngăcia şi caracterul naiv al unor idei formulate, dovedeşte o atitudine înaintată a autorului în problema rolului poeziei. „Este timpul — spune Bolliac — ca poezia să se ocupe să puie în mişcare toate resorturile sale la o prefacere întreagă, la o reformă totală de conştiinţă: schimbarea tuturor ideilor ce a avut pînă acum şi are astăzi omul despre lume. Să cerceteze cu de-amănuntul izvoarele inegalităţii în societate şi să nimicească toate formele şi reformele sociale, politice şi religioase, prefăcînd acea iubire numai teoretică de libertate şi egalitate în libertate şi egalitate practică şi actuală".

Rîndurile acestea scrise de Bolliac acum 90 de ani, sînt deosebit de actuale şi, gîndindu-ne la discuţiile de la Conferinţa pe ţară a tinerilor scriitori care s-a încheiat zilele trecute, ele au astăzi semnificaţia unui mesaj, venit peste decenii de la un strălucit înaintaş: „O, juni poeţi romîni! Nu vă lăsaţi a vă încredinţa că poezia nu este alt decît a spune **frunză verde,** că politica este un venin omorîtor al vieţii. Misiunea poeziei este de a întări sufletele prin pictura patimilor, mizeriilor şi măririlor umanităţii, de a înălţa adevărul, dreptatea, de a înobila libertatea, de a se coborî în inima poporului... de a-i da curaj şi energie, de a cere progresul, de a lupta spre a împinge neamul omenesc către ursite mai ferice... Amar acelora care deturnă poezia din calea ei şi vor s-o facă instrument al moleciunii sufletelor, al depravaţiunii animei! Aceea nu şi-au cunoscut misiunea lor". Atitudinea cetăţenească a operei literare şi publicistice a lui Cezar Bolliac, cel care, după cum spunea Eminescu „cîntă iobagul şi-a lui lanţuri de aramă" este o pildă însufleţitoare de patriotism şi dragoste faţă de popor pentru toţi tinerii noştri.

D. PĂCURARIU

Nicolae Ţic

UNUL CARE CÎNTĂ

In vara trecută, am stat cîteva zile pe şantierul C., cînd lucrările erau abia la început. Şantierul se întindea la marginea unei păduri, pe o distanţă de vreo 12 km. Pînă în satul cel mai apropiat aveai de mers cîteva ceasuri bune. La un capăt al şantierului, în miez de pădure, lucra o echipă de 6 băieţandri. O zi, două, ei îşi spuseră vrute şi nevrute. Un lungan tuciuriu şi oacheş, socotindu-se mai umblat prin lume, se înverşuna în a povesti întîmplări de-ale lui cu oameni de seamă. „Pe aia cu ministrul o ştiţi?"... Eram la Bicaz şi vine ministrul la noi. Aud că discută cu unul, cu altul şi într-o zi se opreşte în faţa mea: „tovarăşe Frîncu, ce părere ai, cum să aşezăm macaraua? Aşa sau aşa"... (şi lunganul gesticula, înfierbîntat) „Aşa, tovarăşe ministru!". „Măi tu minţi, că nici n-ai fost la Bicaz"... „Eu? — sărea Frîncu. Gata, nu vă mai povestesc nimic". Peste vreun ceas, cerea cuiva o ţigară şi întreba: „Pe aia cu primul secretar o ştiţi?". Ceilalţi povesteau de pe-acasă, cu nostalgie. Numai şeful echipei, un băieţandru subţirel şi sfios, tăcea zile întregi, iar dacă-l întrebai la ce se gîndeşte, ridica din umeri: „Aşa... stau şi eu" — şi tăcea mai departe.

După o săptămînă, băieţii băgară de seamă că n-au ce să-şi mai spună, dar pe nesimţite se îngrijorară de şeful echipei. „Savule, ce ai?". El ridica din umeri. „Aşa... stau şi eu!". „Şi dacă vrea să plece? — se întrebau ceilalţi. Nu-i el prost, de pomană... Dacă-i pe-aşa, plecăm şi noi, că n-am crescut în pădure, cu săl bătăciunile". Lucrau în silă, cu gîndul aiurea. Il pîndeau pe Savu, hotărîţi ca în clipa cînd o vrea să-şi ia valea, să-l urmeze. Intr-o seară, se dezlănţui furtună şi baraca în care locuiau se umplu de apă. Asta-i întristă de tot. Indemnîndu-se unul pe altul, băieţii se pregătiră de drum. „Nu, asta nu se poate, se îngrozi şeful echipei. Trebuie să terminăm aici". „Taci, măi, uşă de biserică, parcă tu nu vrei să pleci?". „Eu? Nu, eu nu...".

„Atunci de ce arăţi ca de pe altă lume?"

„Aşa... mi-i dor şi mie de cine mi-i dor"... şi Savu se propti în uşă, hotărît să-i oprească.

Tîrziu, băieţii se potoliră, dar păreau şi mai abătuţi. Frîncu, lunganul tuciuriu, se ascunse sub pătură şi, oftînd, începu să scrie, el ştia cui. „Hai să cîntăm, zise careva, să treacă urîtul. Savule, dă-i drumul". „Nu, se apără şeful echipei, asta nu, că eu miorlăi urît de tot". Băieţii voiau să se înveselească — şi asta-i atîta. „Savule, trebuie să cînţi". „Nu, se rugă el, asta nu. Uite, dacă vreţi, mă sui pe baracă şi cînt cucurigu. Bine? Fac orice". „Nu, Savule, trebuie să cînţi".. Neavînd încotro, Savu îşi călca pe inimă. Cînta aşa de fals încît ceilalţi rîdeau cu lacrimi. „Incă un cîntec... Incă... şi încă... Băieţii adormiră istoviţi de atîta rîs. Era prima seară veselă de cînd veniseră pe şantier.

A doua zi, păreau învioraţi. „Savule, cîntă". Flăcăul îşi aduse aminte cîntecele din sat şi nu se mai sfii, iar băieţii, ascultîndu-l, mureau de rîs. „Bine că rîdeţi, gîndea Savu. Nu mi-i ciudă... Acuma sînteţi ai mei"... Se duse la conducerea şantierului şi după vreo două ceasuri de harţă, puse mîna pe un acordeon şi nişte fluiere. Seara, cînd se întoarse la baracă, cînta cu o veselie fără seamăn, apoi se încinse o horă. Pe nesimţite, băieţii se legară de Savu şi, cînd li se părea că-i puţin îngîndurat, se neliniştau. „Savule, ce-i cu tine?". El îşi revenea brusc. „Eu? N-am nimic... Ascultaţi" — şi cînta aşa de fals, de rîdeau şi lemnele-n pădure...

Intr-o zi, Frîncu cel tuciuriu îl întrebă, în taină: „Tot ţi-e dor?"... „Şi mai tare"... „Şi mie, zise Frîncu. Savule tu te însori?"... „Mă însor... Aştept să vie şi ea, aici... I-am scris de trei ori şi am chemat-o"... „Şi eu... îngînă Frîncu, apoi o întoarse repede. auzi Savule, aia cu ministrul nu-i adevărată... Nici cu primul secretar... Ei, Savule, hai să cîntăm, amîndoi"...

Savu pregăti un mic festival, la care erau invitaţi şi alţi brigadieri. Toţi se învoiră, numai să cînte şi el... „Nici vorbă, cînt două ceasuri în şir"... Sîmbătă seara baraca fu transformată în sală de spectacol. Savu scoase din cufăr un costum naţional, cu gîndul să-l îmbrace. Tocmai atunci, careva îi aduse o scrisoare. El citi un rînd, apoi altul şi îngălbeni. Logodnica îi scria că îl lasă şi se mărită cu cine vrea... A doua zi avea nunta... Savu căzu pe pat, ca un butuc. „Trebuie să plec acum, s-o văd numai o clipită şi să-i spun că nu pot trăi fără ea... Atît... Poate că totuşi". Atunci se iscă hărmălaie „Savule, hai, că începem!". El se uită la băieţi ca de pe altă lume. Nu, eu nu pot"... „Da, ce-i cu tine? Trebuie să cînţi?". „Nu, acuma nu pot"...

Băieţii erau neliniştiţi şi parcă înciudaţi. Privindu-i, şeful de echipă se simţi vinovat, dar îi era cu neputinţă să cînte.

— „Savule, cînţi? Nu? Nu vrei? Atunci să-l ia dracu de festival. Hai la culcare!".

— Nu, eu nu pot, încercă Savu să-i liniştească.

— Măi, haideţi să-l ducem cu forţa pe scenă, zise Frîncu.

Băieţii se hotărîră brusc şi-l apucară doi de mîini, doi de picioare. „Nu, nu pot". Văzînd că nu-l iartă, Savu scoase scrisoarea, apoi izbucni în plîns. Frîncu vru să citească cu glas tare, dar se opri îndată. Scrisoarea trecu din mînă în mînă...

Pe la miezul nopţii, băieţii îl conduseră la gară, şaisprezece kilometri pe jos.

MOŞTENIREA

De curînd, am revăzut locurile copilăriei şi astfel am aflat de moartea bătrînei crîşmăriţe Vronea. Mi-o amintesc îndoită ca o seceră, cu obrajii scobiţi şi buza de jos lăsată. Oamenii spuneau că are atîţia bani încît ar putea să cumpere un sat întreg. Vronea purta banii în sîn, într-o pungă mare, din piele de miel. Copii nu avea, dar luase pe lîngă ea un nepot slăbănog, pe Ilisîie. Un an, doi, cît era încă băieţandru, Ilisîie păştea vacile şi se ducea la şcoală. Vronea îşi pusese în gînd să-l lase moştenitor şi într-o zi i-a spus: „Ilisîie, tu trebuie să înveţi cum se face banu". Seara l-a trimis să fure găini. El a plîns cu sughiţuri, zicînd că nu-i hoţ, dar Vronea l-a învineţit cu greutăţile de la cîntar. Azi aşa, mîine mai rău pînă cînd Ilisîie s-a dat pe brazdă. Fura găini şi alerga în tîrg, să le vîndă. Cînd se întorcea, Vronea îl bătea măr, să-i ştie de frică şi să n-ascundă vreun leu. Cu vremea, Ilisîie a prins gust de avere şi se ruga să crape bătrîna, ca să rămînă stăpîn. Odată s-au ţigănit rău de tot pentru nişte cuie de potcovit, pe care Ilisîie le vînduse fără ştirea ei, oprind banii. Vrajba s-a încins, aprigă şi Vronea a sărit să-i apuce grumazul. Atunci el, pierzîndu-şi minţile a pleznit-o peste faţă cu o sticlă de lampă. Noaptea întreagă Vronea s-a tăvălit prin crîşmă, încercînd să-şi scoată cioburile din ochi. Ilisîie n-a vrut s-o ducă la doctor şi bătrîna a căpătat albeaţă. După întîmplarea asta crîşma a trecut pe numele lui. In trei ani, a ridicat două rînduri de case şi s-a îngrăşat de nu i se mai vedeau ochii.

In patru zeci şi cinci, fiind foamete în sat, s-a gîndit să-şi sporească averea. Intr-o zi — de unde, de ne unde — a adus jumătate de vagon de făină mucegăită. Oamenii n-au mai întrebat dacă-i bună ori nu, că-i seca foamea. Au dat pentru ea vite şi pămînt. Apoi, mai toţi au bolit între viaţă şi moarte. Ilisîie a fost închis trei ani. Cînd s-a întors, avea umerii căzuţi şi ochi sălbatici...

Vronea îl simţi în casă abia după cîteva zile. Intinse mîinile în gol şi întrebă: „Ai venit, Ilisîie? Tu eşti?" El se feri şi nu răspunse. Vronea rămase cocoţată în pat, ca o buhă şi nu mai întrebă nimic. Cu toate astea, ştia ce se întîmplă în casă. Indată ce nu-l mai simţea pe Ilisîie, cobora din pat şi pipăia toate, pe rînd. Mai întîi se ducea la oale şi gusta din mîncarea rămasă. „A avut lapte şi plăcinte şi mie nu mi-a dat"... Odată, cotrobăind prin ladă, găsi nişte sandale din hîrtie presată, din acelea pentru morţi. Pricepînd că Ilisîie le cumpărase pentru ea, ţipă, scoasă din minţi, apoi zvîrli sandalele în sobă. „Aşa să arzi tu la talpa iadului, cum ard astea"... De atunci, în fiecare zi, Vronea îl blestema într-una.

Ilisîie blestema lumea şi-ar fi vrut s-o rupă-n dinţi. Crîşma s-a dus, celelalte-s pe ducă. Căutînd o scăpare, se apucă de negoţ pe sub mînă. Avea oameni prin sate, care-i dădeau grîu şi vinars să vîndă. Trăgea nădejde să adune bani — şi cînd s-o nimeri bine, să deschidă crîşmă într-un orăşel, unde nu-l ştie nimeni. Aşa o duse cîteva luni. Intr-o zi de tîrg se învîrti printre oameni şi puse ochii pe unul care vînduse boii. Seara îl pîndi în pădure şi se repezi, turbat. Omul ţipă de răsună pădurea şi atunci se auziră glasuri pe aproape. Ilisîie îşi ridică haina în cap şi scăpă cu fuga. Ajunse acasă pe la miezul nopţii. Strînse în grabă nişte bulendre, cu gîndul să-şi ia valea.

— Ilisîie...

Vronea căzuse pe marginea patului şi trăgea să moară. Privind-o simţi că se răsuceşte ceva-n el. „Ai zis că-mi dai avere, tu! Izbucni. Acuma dă-mi, că de nu te-omor. Am ajuns să curăţ după tine..."

— Ilisîie...

Simţind că i se apropie sfîrşitul, Vronea se zvîrcoli şi începu să cotrobăiască în strujacul de sub ea. De opt ani ţinea ascunsă în strujac punga din piele de miel, cu banii. Ii adunase într-o viaţă întreagă, iar acum, cînd înţelegea că se duce, nu ştia ce să mai facă cu ei.

— Tu eşti Ilisîie?

— Eu, şi mă rog să mori.

Ea hohoti scurt, apoi zise:

— Ilisîie,

— Eu, de n-aş mai fi...

— ...Na... şi Vronea îi întinse punga cu bani.

Ilisîie se uită la punga soioasă, doldora de hîrtii şi într-o clipă se cutremură. Erau bani vechi, din urmă cu ani, vreo cîteva sute de mii. „Nu mai îs buni, tu! Asta-i averea pe care mi-o laşi? Uite cîţi a strîns, uite cum i-a ţinut! Şi-acuma... ce vrei să fac cu ei?"

— Is mulţi, Ilisîie? Ţi-ajung?

— Mulţi... şi-ajung...

Bătrîna se lăsă pe perină, împăcată. El rămase ţeapăn, cu punga în mînă. „Şapte sute de mii! Şi ce vrei să mai fac cu ei? Ce? Şapte sute de mii! Nu mai sînt buni, nu mai merg"... Se uită la hîrtii, pe rînd. Fiecare avea în colţ, un semn, un V. „V.V.V... Vronea, Vronea, Vronea..." Deodată, îi veni în minte că viaţa bătrînei îi ca banii aceştia. Nu mai merge, nu mai e bună... Şi a lui? viaţa lui, cum e? Şapte sute de mii... Şapte sute... Simţi că-l cuprinde ceva, ca un fel de turbare şi se năpusti asupra bătrînei. „Na, bani, na! Să te saturi odată" şi-i îndesă hîrtiile în gură. Vronea horcăi slab, tot mai slab, apoi se stinse, ca şi cînd n-ar fi fost. Ilisîie fugi, uitînd să-i aprindă lumînarea...

Seri vesele cu circul din Varşovia

Spectacolul pe care ni-l oferă colectivul Circului de Stat nr. 1 din Varşovia, nu conţine aproape nimic senzaţional, cu totul ieşit din comun. Ceea ce se face remarcat însă la fiecare număr al reprezentaţiei este înalta calitate a interpretărri, pregătirea, cît şi străduinţa artiştilor polonezi de circ de a oferi un divertisment plăcut, o demonstraţie de curaj şi agilitate de înaltă clasă. Dorinţa de a îmbina aceste două lucruri a reieşit destul de limpede în efectul realizat la mai multe numere de gimnastică şi atletism cînd executanţii şi-au prins centuri cu becuri, dînd posibilitatea să se urmărească pe întuneric pitorescul exerciţiilor celor mai grele. Tocmai de aceea au plăcut atît trio Lottis în numărul de patinaj cu rotile, trio Madejas în triplul trapez, cei patru Barley în exerciţiile la bare. O menţiune cu totul specială merită acrobata Milicz care a dovedit o agilitate uluitoare.

O altă trăsătură distinctă a acestei premiere ni se pare a fi ingeniozitatea. Artiştii polonezi au dovedit o frămîntare creatoare pentru îmbogăţirea numerelor cu tot felul de amănunte hazlii şi atractive, căutînd să aducă de fiecare dată ceva nou. Aşa este, de pildă, meciul de fotbal cu cîini al lui duo Muszynski ce provoacă neîntreruptele explozii de rîs ale spectatorilor, aşa sînt caii călăriţi de cîini ai Mariei Muszynska şi urşii lui Wawrzyniak care execută tot felul de acrobaţii cu o naturaleţă uluitoare (merg pînă şi pe motocicletă) dovedind un dresaj la un înalt nivel, aşa sînt armăsarii arabi ai lui Basta Piotr care dansează cu graţie polca.

Am vrea să insistăm puţin asupra elementului comic în acest spectacol, nu numai pentru calitatea lui, ci şi ca o critică indirectă la adresa felului cum se realizează momentele vesele în circul nostru. Observăm, în primul rînd, că umorul practicat de artiştii polonezi este adevăratul umor de circ şi nu un comic oarecare de estradă transplantat artificial pe arenă: scheciuri, scenete etc. (fără a mai discuta despre calitatea acestora care de multe ori este foarte scăzută la noi). Acest umor are ceva de farsă, are o anumită nuanţă de grotesc şi este îmbinat cu acrobaţie, într-un cuvînt e vorba de clovnerie autentică. Aşa este, de pildă, dansul cu manechinele care provoacă ilaritatea spectatorilor prin caraghioslîcul mişcărilor mecanice, rigide ale acestora deşi publicul descoperă mult mai tîrziu că e vorba doar de nişte păpuşi de mărime omenească. Aşa este sceneta mimică în care jobenul unuia dintre clovni ia foc şi vine pompierul, se suie pe o scară şi începe să-l stingă cu o stropitoare de grădină.

Cel mai important ni se pare a fi faptul că fiecare dintre clovni aduce un anumit specific de umor, nu se mulţumeşte să repete genul celorlalţi.

Iată doar cîteva calităţi ale oaspeţilor noştri care concurează în a ne oferi un spectacol deosebit de plăcut şi reconfortant din care au de profitat atît publicul cît şi confraţii de la Circul de Stat din Bucureşti.

MIRCEA ANDREI

O poetă a tinereţii*)

Magdei Isanos îi era teamă de toamnă. Ar fi vrut-o numai anotimp al culesului, al roadelor împlinite, fără tristeţe, fără putrezire. Privea cu ură toamna ftizicilor, rece şi dezolantă. Se îngrozea de apropierea ei: **„Nici o frunză nu se clatină sus. / Cine ţi-a spus că-i toamnă, cine ţi-a spus? / In fructe dimineaţam văzut / luciul morţii, zîmbetul ei temut".** Magdei Isanos îi era teamă de toamnă. O alunga: **„Nu vă scuturaţi, florilor. / Ascultaţi-mă bine, surorilor. / Toamna-i departe".**

Toamna nu era departe. Noiembrie al lui 1944 a venit să usuce cu suflarea lui rece florile prea plăpînde. Magda Isanos nu împlinise încă treizeci de ani, cînd ne-a părăsit. A murit tînără şi a rămas tînără, ca o prezenţă tragică în mijlocul tinerei generaţii de poeţi de astăzi şi de mîine, mereu tînără, mereu printre tineri. A fost o poetă a tinereţii. Conştiinţa că boala necruţătoare o va răpune în cele din urmă nu i-a întunecat tinereaţea; i-a maturizat-o numai, i-a dat un sens mai adînc, un sens simbolic: acela al rezistenţei eroice în faţa morţii, al credinţei în viaţă. „O, **nu-i adevărat c-am să mor în curînd!"** exclamă poeta şi se bucură ingenuu, ca o fată tînără şi plină de viaţă: **„Mă scald în zi ca un copil în rîu".** Bucuria ei, plină de un superb dramatism, e netă, categorică; „necruţătoare" o numeşte ea. E o bucurie în ciuda morţii şi mai presus de moarte. Oricît de mare, oricît de certă ar fi primejdia, oamenii tineri nu pot crede niciodată cu convingere într-o moarte apropiată; nu o pot crede în chip firesc, organic, aşa cum florile de primăvară nu pot să conceapă gerul iernii. Magda Isanos nu credea că o să piară, pentru că era tînără. Totul spunea că săvîrşirea ei dintre cei şi dintre cele vii e cu neputinţă. Ea exista şi se recunoştea în fiecare om, trăia şi se oglindea în fiecare iaz, se legăna în fiecare floare. Atîta vreme cît aveau să dăinuie toate acestea, cum putea ea pieri? **„Buzele mele şopteau: voi muri! / Dar pe fiecare mare aveam o corabie".** Pe chipul frumos al poetei, fără sfială, nevăzute pentru ea, pluteau totuşi umbrele morţii; cu atît mai mult nu le vedeau ochii, ca un surîs.

De unde venea lumina acestui surîs? Dintr-o mare iubire de oameni, fără îndoială, dar nu numai din atît. Venea din speranţa ei că oamenii, la căderea tuturor maladiilor umane sau sociale, îşi vor zidi — poate după săvîrşirea poetei, poate încă în timpul vieţii ei — un trai aşa cum îl visa şi aşa cum îl simţea apropiindu-se: **„Peste cîmpiile viitoare / Vor străluci curcubee mai falnice, / Cîntece şi petrecere va fi / Semănatul şi seceratul / Acelor cîmpii".**

Poeta spera în această zi de mîine. Ea voia să trăiască şi credea că o să trăiască pentru a se împărtăşi din frumuseţea ei. Era gata să facă orice pentru a-şi şti nădejdile împlinite: **„Iată: Dacă-aş şti că murind eu / Aţi porni mai degrabă, [illegible]lu-i gata. / Oameni, daţi-mi drapelul!"**

Nu ştia precis care sînt culmile spre care trebuie să-i ducă pe oameni, în care pisc trebuie să-şi înfigă drapelul, dar avea încredere în inima ei, care nu putea s-o înşele. Ştia că vor fi de dus bătălii grele. Nu se temea. Ştia de asemenea că va avea de luptat cu balaurul care **„tolănit pe divanuri de mătasă"** stăpîneşte comorile ţării. Ii dădea putere conştiinţa că nu avea să fie singură în această luptă, îi presimţea pe cei ce vor veni, pentru a declanşa marile energii ale poporului; îi prevestea pe eliberatori: **„Bogaţii i-aşteaptă gemînd. / Săracii — cîntînd".** Dintre oameni, îi alegea pe cei săraci şi năpăstuiţi pentru a-şi uni suferinţa cu suferinţele lor. Şi suferinţa ei se topea în suferinţa celorlalţi, devenea o parte din suferinţa umanităţii. Se gîndea din ce în ce mai rar la moartea ei; intona elogii la moartea eroilor populari, îi întovărăşea pe drumurile lor de luptă. Ca o soţie sau mai degrabă ca o mamă, ea, poate singura dintre poetele noastre care nu a cîntat sentimentul maternităţii, înveleşte în pînze de in pe luptătorii adormiţi, le alină durerile, se roagă să nu mai fie vărsat în războaie sîngele oamenilor, înalţă un apel patetic către bărbatul ei, mînat să lupte pentru o cauză nedreaptă, **„în mijlocul lumii care se cutremură / şi se preface".** Poeziile ei ne dăruie simplu, fără emfază, imaginea plină de frumuseţe a unei femei cu sufletul curat şi luminos; în anii ultimului război această femeie a ridicat o frunte tînără şi albă în faţa morţii care o pîndea pretutindeni. De fruntea tînără şi albă moartea s-a izbit ca de o frunte de luptător. [illegible] pe luptători nu în[illegible]-i înfrunte din faţă.

Magdei Isanos îi era teamă de toamnă. Ea cînta primăvara şi, dăruindu-se oamenilor, se dăruia primăverii. Oamenii epocii noastre o au în drumul lor spre primăvara comunismului şi pe Magda Isanos. De pe faţa poetei [illegible] pentru totdeauna umbrele [illegible]. Lumina ochilor, ca un surîs, i s-a revărsat întreagă pe chip.

FLORIN MUGUR

*) *Magda Isanos: „Versuri", cu o prefaţă de Veronica Porumbacu, E.S.P.L.A.*

Un aspect din timpul spectacolului

Pe scurt!

Incă o iniţiativă în sprijinul iubitorilor de muzică

Caiete-program de la concertele Filarmonicii de Stat „George Enescu"... Unul poartă titlul „Caiet program al ciclului de concerte Beethoven", pe coperta „în stil" a celuilalt stă scris: „W. A. Mozart", pe prima pagină a altuia se află un portret al lui Johann Sebastian Bach. Sînt trei monografii, de variate dimensiuni, puse la îndemîna amatorilor de concerte de către lectoratul Filarmonicii.

După un succint portret al lui Beethoven, E. Pricope ne prezintă cu competenţă unele dintre lucrările cele mai de seamă ale genialului compozitor, făcînd în acelaşi timp referiri la istoria unor forme muzicale ca uvertura şi simfonia. Rigurozitatea ştiinţifică în prezentarea tematică a lucrărilor se îmbină şi cu o încercare de a evoca în cuvinte, fără vulgarizări, ideea poetică de bază a creaţiilor analizate, conţinutul lor ideo-emoţional. Acolo unde există cele mai mici indicaţii programatice date de compozitor, E. Pricope le împărtăşeşte auditoriului ajutîndu-i astfel să-şi contureze mai uşor imaginea despre acel conţinut de viaţă, de idei, de sentimente pe care a vrut să-l înfăţişeze compozitorul (de ex: simfoniile III, V, VI sau uverturile).

In caietul-program scos cu prilejul primei audiţii a Missei în si minor de J. S. Bach, E. Pricope prezintă foarte pe scurt cîteva aspecte ale înţelegerii contemporane a personalităţii lui Bach şi ale interpretării muzicii sale. Viaţa şi creaţia lui Bach ne sînt înfăţişate apoi într-o formă sobră dar atrăgătoare, faptele de demult fiind animate de discutarea lor în lumina problemelor mai generale ale culturii muzicale a vremii şi ale individualităţii creatoare a lui Bach. Apoi, se analizează cu seriozitate „Missa în si monor", autorul tinzînd să-l ajute pe ascultător să înţeleagă nu numai construcţia acestei monumentale capodopere ci şi fondul ei umanist.

Caietul-program scos cu prilejul bicentenarului naşterii lui Mozart are proporţiile unui adevărat volum.

Scris „cu condei" el se parcurge uşor, dîndu-ţi în general o imagine justă a vieţii şi personalităţii lui Mozart. Autorul ei se ridică împotriva interpretărilor superficiale, salonarde, anti-istorice ale muzicii lui Mozart şi subliniază conţinutul ei uman răscolitor. V. Cristian îl situează pe Mozart în epoca în care a trăit, făcînd incursiuni şi în domeniul vieţii literare din acea vreme.

După această introducere cu caracter general, autorul deapănă încet firul povestirii vieţii lui Mozart. Fără a reliefa în primul rînd elementele senzaţionale (de care viaţa lui Mozart nu a fost lipsită), el caută să prezinte acele fapte care să îngăduie explicarea procesului de maturizare al compozitorului. Cunoaştem succesele copilului-minune în lume, dar şi unele din învăţămintele pe care le-a tras din călătoriile sale din acea vreme. Aflăm elemente de anecdotică din timpul călătoriilor sale în Italia dar şi preocupările artistice care i-au fost proprii în timpul lor. Il vedem pe Mozart în primii ani ai „robiei de la Salzburg", apoi încercînd să spargă zăgazurile care-i frînau dezvoltarea şi încercîndu-şi norocul la Mannheim şi Paris. Sub titlul „Servitute şi libertate", autorul descrie ruptura dintre Mozart şi „stăpînul său", obtuzul arhiepiscop Colloredo şi arată semnificaţia ei generală ca şi rezonanţa ei în creaţia lui Mozart.

V. Cristian stăruie apoi asupra aşa numitei „perioade de la Viena" a vieţii lui Mozart.

Urmează un capitol intitulat „Scurt istoric al audiţiilor mozartiene în Romînia" în care — întemeindu-se pe o lucrare de prof. George Breazul, precum şi pe cercetarea unor documente despre viaţa de concert mai recentă, se face o scurtă trecere în revistă a popularizării creaţiei lui Mozart în ţara noastră.

Apoi sub titlul „Analiza unor lucrări de W. A. Mozart" se publică prezentări tematice ale unui număr de 22 lucrări de Mozart.

Toate acestea dovedesc că lectoratul Filarmonicii de Stat „George Enescu" îşi continuă cu rîvnă nobila activitate de popularizare a muzicii, de educare a iubitorilor de muzică; concertele-lecţii şi programele de sală sînt pregătite cu migală şi prezentate cu regularitate amatorilor.

Pînă acum au apărut caiete-program monografice despre marii clasici ai muzicii universale. Pe drumul acestora trebuie mers înainte. Dar sînt aşteptate şi altele, despre muzica romînească. Un început s-a făcut prin reuşitele caiete-program despre George Enescu, istoria învăţămîntului muzical la noi (de G. Breazul), sonate romîneşti ş.a. Este însă încă prea puţin, mult prea puţin. Aşteptăm un amplu volum despre George Enescu, altele despre discipolii şi continuatorii săi de azi. Istoria artei muzicale din patria noastră mai are încă pînă la maturitate şi asemenea contribuţie ar fi binevenită.

Avem nevoie de lucrări mult mai multe, scrise la diferite grade de specializare şi accesibilitate.

Accesibilitatea caietelor-program sau a altor lucrări de popularizare nu trebuie însă confundată cu tratarea superficială a unor fapte istorice sau să se creadă că aici pot fi permise numeroase greşeli de date, nume, traducere, citate etc., cum se întîmplă în unele din aceste lucrări (în special în cel închinat lui W. A. Mozart).

Roadele activităţii pline de iniţiativă a lectoratului Filarmonicii sînt aşteptate cu nerăbdare şi de acum încolo.

C. TEODORIU

Despre o adunare generală şi nişte observatori pasivi

Frumos rînduite, cu nici o piesă lipsă, zeci de dosare se află la Comitetul raional U.T.M. Făgăraş. Cuprinsul? Dări de seamă şi procese verbale de la adunările de alegeri ale organelor conducătoare U.T.M. din unele organizaţii de bază. Răsfoiesc unul pe a cărei copertă stă scris: Organizaţia de bază Arpaşu de Jos. Atenţia mi-a fost atrasă în mod deosebit de aprecierea făcută de tovarăşul Gheorghe Iov, instructor al comitetului raional: „In Arpaşu de Jos adunarea de alegeri s-a desfăşurat în mod satisfăcător... Sînt sigur că munca în această organizaţie de bază se va îmbunătăţi". Este justă aprecierea instructorului nostru raional? A făcut el tot ceea ce trebuia pentru a fi îndreptăţit să tragă o asemenea concluzie?

★

Pe la ora prînzului am poposit în comuna Arpaşu de Jos însoţită de tovarăşul Petre Sevestrian, secretarul comitetului raional U.T.M. care se ocupă cu munca de propagandă.

Din dosarul mai sus amintit ştiam că utemistul Emil Moraru a fost ales secretarul acestei organizaţii de bază. N-a fost greu să-l găsesc. Intr-un birou al cooperativei am putut sta liniştiţi de vorbă.

— Aş dori să discut cu toţi membrii comitetului.

— Foarte uşor îi putem mobiliza — mi-a răspuns secretarul. Şi nu numai pe ei ci, dacă vreţi, pe toţi utemiştii. Se gîndi apoi o frîntură de secundă şi continuă. Mai greu e să-l mobilizăm pe Vasile Boieru.

In acel moment m-am gîndit cu admiraţie la instructorul comitetului raional. După ce citisem piesele din dosarul organizaţiei Arpaşu de Jos (o dare de seamă superficial redactată, o hotărîre asişderea), care mă făcuse să pun la îndoială aprecierea instructorului, în acele momente am înclinat totuşi să cred că instructorul Gheorghe Iov a luat măsurile necesare care au determinat într-un timp scurt îmbunătăţirea muncii în această organizaţie. In minte însă îmi stăruia o întrebare: de ce pe Vasile Boieru e mai greu să-l mobilizezi? Răspunsul l-am primit de la Emil Moraru.

— Pentru că din cei 24 de utemişti cîţi cuprinde organizaţia noastră, el e singurul ţăran muncitor şi ...acasă n-are telefon. Pe cînd ceilalţi... Toţi sînt funcţionari.

Drept să vă spun, acest răspuns m-a uimit. In comună sînt zeci de tineri dornici să fie primiţi în organizaţie (unii dintre ei, după cum am aflat ulterior, ca: Vasile Grama, Victor Bogdan, Vasile Gheorghe, Nicolae Dobrin etc., au participat activ la Spartachiada de iarnă a tineretului). Luni de-a rîndul însă nici-unul n-a fost pus în discuţia adunării generale U.T.M. pentru a fi primit în rîndurile ei. Işi îndeplineşte această organizaţie sarcina încredinţată de partid de a face educaţie comunistă tineretului? Faptele răspund la această întrebare. De ani de zile în comună a luat fiinţă o gospodărie agricolă colectivă. Comitetul U.T.M., utemiştii habar n-au cîţi tineri sînt înscrişi în gospodărie. Şi acest lucru e explicabil. Organizaţia de bază U.T.M. din comuna Arpaşu de Jos n-a dus aproape nici un fel de activitate în rîndul tinerilor ţărani muncitori.

Nu de mult, cu toţii am trăit un mare eveniment: s-a ţinut cel de al II-lea Congres al partidului. Documentele Congresului constituie pentru fiecare dintre noi un vast program de muncă. Pentru cunoaşterea în profunzime a tezelor formulate la Congres, a sarcinilor multiple care stau în faţa organizaţiilor U.T.M., s-a indicat comitetelor U.T.M. să organizeze studierea acestor documente de către toţi tinerii. Silvia Cucu a „răspuns" în vechiul comitet de munca de educaţie. Intrebată fiind ce a făcut comitetul în această privinţă a rămas puţin dezorientată. Nu-şi amintea să fi primit o asemenea sarcină. De fapt, habar n-avea că organizaţia i-a încredinţat şi o altă misiune, aceea de a conduce cercul politic U.T.M.

Şi despre toate aceste probleme vitale pentru organizaţia de bază, în darea de seamă nu s-a spus un singur cuvînt. Tovarăşul Gheorghe Iov, comitetul raional i-a acordat o înaltă încredere: să răspundă de pregătirea şi desfăşurarea adunării generale de dare de seamă şi alegeri din această organizaţie de bază. El avea sarcina să vie din timp în comună, să cunoască temeinic situaţia din organizaţia de bază, să muncească alături de ceilalţi utemişti pentru remedierea lipsurilor existente, să ajute la elaborarea raportului şi a proiectului de hotărîre. Cuvîntul lui ar fi fost ascultat, de observaţiile lui s-ar fi ţinut seama. De la el utemiştii au aşteptat sfaturi şi ajutor. Tov. Gheorghe Iov s-a transformat însă într-un observator pasiv. Adunarea, cum era şi firesc în urma unei asemenea pregătiri, s-a desfăşurat la un nivel scăzut. Nici cei cîţiva utemişti care au luat cuvîntul şi nici chiar instructorul raional în intervenţia sa n-au dezbătut problemele serioase care există în această organizaţie.

Adunarea de dare de seamă şi alegeri s-a terminat. Noul comitet a fost ales. In viaţa organizaţiei trebuia să se deschidă o nouă etapă. Imediat după adunare însă tovarăşul Gheorghe Iov a plecat în altă organizaţie de bază. Noul secretar al comitetului, un tînăr fără experienţă, a fost lăsat să se descurce singur. De fapt nu-i corect spus „singur". In comitet au mai fost aleşi doi utemişti. Unul dintre ei este chiar fostul secretar al acestei organizaţii de bază. Dar pentru că a fost „menajat" de utemiştii în adunare, tovarăşul Alexandru Lazăr continuă să privească cu aceeaşi nepăsare sarcina de organizaţie. Şi aceasta, cu atît mai mult cu cît şi instructorul raional „l-a lăsat în pace". Nu ne miră atunci că după opt zile de la adunarea de dare de seamă şi alegeri situaţia în organizaţia de bază Arpaşu de Jos se prezintă ca şi mai înainte.

Atunci care este baza reală a aprecierilor făcute de tov. Iov?

Spuneam la început că în această comună am fost însoţită de tovarăşul Petre Sevestrian. Normal ar fi fost ca în urma unei astfel de constatări (o adunare generală slab pregătită, un comitet nou ales lăsat neinstruit, o inactivitate aproape totală a organizaţiei de bază) secretarul comitetului raional să fi luat măsuri de îndreptarea situaţiei. El însă s-a mulţumit să asculte cele spuse de utemişti şi să constate iar după cîteva ore să ia trenul şi să plece la raion.

Este condamnabilă activitatea instructorului Gheorghe Iov, în organizaţia de bază Arpaşu de Jos. Cum poate fi însă calificată atitudinea unui membru al biroului comitetului raional în faţa unor asemenea constatări grave? Unui asemenea fel de muncă trebuie să i se pună imediat capăt.

LUCREŢIA FICIU

IAŞI (de la corespondentul nostru).— In laboratorul de pedologie al Institutului Agronomic din Iaşi se desfăşoară o intensă activitate ştiinţifică. Profesorul universitar Nicolae Bucur, împreună cu colectivul său format numai din tineri cercetează în momentul de faţă problema ameliorării sărăturilor şi în special utilizarea raţională a acestor sărături. Lectorul Lixandru Gheorghe şi asistenţii Constantin Teşu, Ilie Dumbravă şi Dumitru Afuşoaie au întocmit o serie de hărţi ale rocilor, apelor şi vegetaţiei din diferite locuri ale Moldovei făcînd studii amănunţite. Pentru cercetarea fertilizării podzolului din Moldova s-au recoltat probe de pămînt de la Răcăciuni, Tg. Neamţ precum şi probe de sărături de pe valea Jijiei. Cercetările sînt cu atît mai importante cu cît numai în Moldova există peste 10.000 ha. de sărătură, pămînt care în momentul de faţă este neproductiv. In această primăvară loturile experimentale de sărătură vor fi cultivate cu plante care în urma cercetărilor de laborator promit o bună dezvoltare.

In fotografia noastră un aspect al activităţii colectivului laboratorului de pedologie al Institutului Agronomic din Iaşi.

Foto: E. CSIKOŞ

Incheierea celui de-al 2-lea Congres al Cooperaţiei Meşteşugăreşti din R.P.R.

Şedinţele din ziua de 23 martie

Vineri dimineaţa au continuat lucrările celui de al 2-lea Congres al Cooperaţiei Meşteşugăreşti din R.P.R.

Şedinţa a fost prezidată de tov. Marcel Floreanu, vicepreşedinte al Uniunii Centrale a Cooperativelor meşteşugăreşti.

In continuarea lucrărilor Congresului, tov. Dezideriu Nagy, vicepreşedinte al U.C.E.C.O.M., a prezentat raportul asupra proiectului de statut al Uniunii Centrale a cooperativelor meşteşugăreşti şi a proiectului de statut al Casei Centrale a Asigurărilor Sociale din Cooperaţia meşteşugărească.

La discuţiile asupra rapoartelor prezentate au luat cuvîntul Gh. Bălan, preşedintele U.R.C.M.-Ploeşti, N. Paraschiv, preşedintele U.R.C.M.-Bacău, Ion Achim, delegat din partea Uniunii piele-încălţăminte-Bucureşti, Elvira Horvath, delegată din partea cooperativelor de artizanat din Timişoara.

Din partea cooperatorilor meşteşugari din R. Cehoslovacă, congresul a fost salutat de Iosef Kovacs, prim vicepreşedinte al Uniunii Centrale a cooperativelor meşteşugăreşti, care a urat noi succese în muncă cooperatorilor din ţara noastră şi a înmînat Congresului un dar din partea meşteşugarilor din R. Cehoslovacă.

S-a dat apoi citire Salutului trimis Congresului din partea cooperatorilor din R.P.F. Iugoslavia, precum şi telegramei de salut primită din partea Uniunii Centrale a Cooperativelor meşteşugăreşti din R. P. Albania.

Pe adresa Congresului au mai sosit numeroase telegrame de salut din partea colectivelor cooperativelor meşteşugăreşti din diferite regiuni ale ţării.

In continuarea discuţiilor, au mai luat cuvîntul: Alexandru Panti, vicepreşedinte al U.R.C.M.-Regiunea Autonomă Maghiară, Ilie Bucur, preşedintele U.R.C.M.-Constanţa şi Iuliu Kiss, preşedintele U.R.C.M.-Oradea.

Din partea lucrătorilor din comerţul de stat a vorbit tov. Jak Podoleanu, prim locţiitor al ministrului Comerţului Interior.

Congresul a aprobat apoi raportul şi a adoptat în unanimitate noul statut al Uniunii Centrale a cooperativelor meşteşugăreşti din R.P.R. şi noul statut al Casei Centrale a Asigurărilor Sociale din cooperaţia meşteşugărească.

★

Lucrările Congresului au continuat după amiază sub preşedinţia tov. Gh. Vasilichi.

Congresul a ales prin vot secret pe membrii şi membrii supleanţi ai Consiliului Uniunii Centrale a Cooperativelor Meşteşugăreşti din R.P.R. şi ai Consiliului Casei Centrale de Asigurări Sociale a Cooperaţiei Meşteşugăreşti.

Au fost aleşi de asemenea membrii comisiilor de revizie a U.C.E.C.O.M. şi a Casei Centrale de Asigurări Sociale.

Delegaţii la Congres au adoptat în unanimitate rezoluţia celui de al 2-lea Congres al Cooperaţiei Meşteşugăreşti din R.P.R. care trasează sarcinile de dezvoltare pe viitor a cooperaţiei meşteşugăreşti.

In cursul serii a avut loc şedinţa de închidere a Congresului.

Au participat tovarăşii: P. Borilă, J. Fazekaş, Ileana Răceanu, C. Mateescu, Al. Sencovici, C. Teodoru, A. Vlădoiu, reprezentanţi ai instituţiilor de stat şi organizaţiilor economice.

Şedinţa a fost prezidată de tov. Gh. Vasilichi. In cadrul şedinţei a fost comunicat rezultatul alegerii şi componenţa organelor conducătoare ale U.C.E.C.O.M.

Comitetul Executiv al Consiliului U.C.E.C.O.M. este alcătuit din tovarăşii: Gh. Vasilichi, preşedinte, Ilie Alexe, Dezideriu Nagy, ing. Virgil Manoliu, ing. R. Acaţiu, Vladimir Lazăr, vicepreşedinţi, Marcel Floreanu, Gh. Augustin, Ion Bucur, Stan Udrea, Herman Waldner, Petre Popovici şi Marcela Maria Zoi, membri ai Comitetului Executiv.

Preşedinte al Comisiei de Revizie a U.C.E.C.O.M. a fost ales tov. Jean Ilie.

Preşedinte al Comitetului Executiv al Consiliului Casei de Asigurări Sociale a Cooperaţiei Meşteşugăreşti a fost ales tov. Marcel Floreanu.

Tov. Etelka Balaj a dat apoi citire salutului adresat Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn şi Consiliului de Miniştri al R.P.R. de către cel de al 2-lea Congres al Cooperaţiei Meşteşugăreşti din R.P.R.

Delegaţii la Congres şi-au manifestat îndelung dragostea şi ataşamentul faţă de partid şi guvern.

Tov. Gh. Vasilichi, preşedintele U.C.E.C.O.M. a rostit apoi cuvîntul de închidere a Congresului.

Cuvîntul oaspeţilor

In numele lucrătorilor cooperaţiei meşteşugăreşti din Uniunea Sovietică tov. V. I. Levkin, vicepreşedinte al conducerii Consiliului Central al cooperativelor meşteşugăreşti din U.R.S.S. a transmis un salut fierbinte, cordial, tuturor cooperatorilor din R.P.R.

Vorbind despre activitatea cooperaţiei de producţie sovietică, tov. V. I. Levkin a arătat că aceasta s-a dezvoltat pe baza planului cooperatist al lui Lenin. In cei 38 de ani ai dezvoltării sale, cooperaţia de producţie sovietică a devenit o organizaţie economică puternică care cuprinde acum peste 13.000 de cooperative în care lucrează mai mult de 2 milioane de meşteşugari.

Cooperaţia de producţie a realizat în 1955 de 2 ori mai multe produse decît în anul 1950. In anii celui de-al 5-lea cincinal productivitatea muncii a sporit cu 47,5 la sută, iar preţul de cost al producţiei s-a redus cu 27,7 la sută.

In aceste zile oamenii sovietici muncesc cu entuziasm pentru îndeplinirea istoricelor hotărîri ale celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S. care a trasat sarcini mari şi cooperativelor de producţie.

Mulţumind pentru invitaţia de a participa la Congresul Cooperaţiei Meşteşugăreşti din R.P.R., tov. Paul Hess, conducătorul delegaţiei din R. D. Germană, a exprimat dorinţa micilor meseriaşi din R. D. Germană de a cunoaşte şi învăţa din realizările cooperaţiei meşteşugăreşti din ţara noastră.

★

Salutînd Congresul în numele cooperatorilor din R. P. Polonă, tov. Wladyslaw Gogolewski, prim vicepreşedinte al Uniunii Centrale a cooperativelor meşteşugăreşti din R. P. Polonă, a spus: „Noi, reprezentanţii cooperatorilor polonezi, urmărim cu mult interes dezbaterile Congresului şi vom căuta să aplicăm cele învăţate".

★

Participarea delegaţiei micilor meseriaşi cooperatori din R. P. Ungară la Congresul dvs. — a spus tov. Aleva Lajos, preşedintele cooperativelor micilor meseriaşi din R. P. Ungară — ne-a dat posibilitatea de a face cunoştinţă cu realizările mişcării cooperaţiei meşteşugăreşti din R.P.R. Constat că aţi realizat succese importante.

★

In salutul adresat Congresului, tov. Kiril Lazarov Dimitrov, vicepreşedinte al Uniunii Centrale a cooperativelor de producţie meşteşugărească din R.P. Bulgaria, a arătat că sub conducerea Partidului Comunist şi a guvernului lucrătorii din cooperaţia meşteşugărească aduc o contribuţie însemnată la satisfacerea nevoilor de fiecare zi a oamenilor muncii.

Vorbitorul a urat cooperatorilor din ţara noastră noi succese în sporirea producţiei mărfurilor de larg consum.

★

Salutînd Congresul, Hen Hun, vicepreşedinte al Uniunii Centrale a cooperativelor de producţie din R.P.D. Coreeană a spus: „Oamenii muncii din ţara noastră şi toţi cooperatorii urmăresc cu mare plăcere succesele obţinute de poporul romîn şi de membrii cooperativelor meşteşugăreşti din R.P.R.

In numele cooperatorilor din R. Cehoslovacă, tov. Iosef Kovacs, prim vicepreşedinte al Uniunii Centrale a Cooperativelor Meşteşugăreşti, a transmis Congresului un fierbinte salut. El a împărtăşit delegaţilor la Congres din experienţa şi realizările cooperatorilor din R. Cehoslovacă.

★

Congresul a primit de asemenea telegrame de salut din partea unor organizaţii cooperatiste de peste hotare.

In telegrama primită din partea Biroului de organizare al Uniunii cooperativelor de producţie din întreaga Chină scrie: „Cu ocazia convocării celui de al II-lea Congres al Cooperaţiei Meşteşugăreşti din ţara dvs. permiteţi-ne să vă transmitem urări fierbinţi şi să vă dorim o continuă dezvoltare a cooperaţiei meşteşugăreşti şi obţinerea de mari succese".

O telegramă a fost primită din partea Uniunii Centrale a cooperativelor din R.P.F Iugoslavia. După ce propune ca uniunile de cooperative din ambele ţări să examineze posibilitatea schimbului de delegaţi în cursul anului 1957, în vederea cunoaşterii reciproce a dezvoltării cooperaţiei, a formelor de colaborare şi a schimburilor reciproce, în telegramă se spune: „Cooperatorii şi organizaţiile cooperatiste din R.P.F. Iugoslavia urmăresc cu interes dezvoltarea cooperaţiei din celelalte ţări, de asemenea şi în ţara dvs.

In numele cooperatorilor din R.P.F. Iugoslavia vă transmitem sincere şi cordiale salutări".

„Sîntem convinşi că hotărîrile Congresului dvs. — scrie în telegrama primită din partea Uniunii Centrale a cooperativelor meşteşugăreşti din R.P. Albania — vor contribui prin succese şi mai mari la cauza construirii socialismului în R.P.R.".

Veşti BUNE

Utemistul Heinz Münster a înregistrat la cabinetul tehnic al uzinei Boşca Romînă din raionul Reşiţa 76 propuneri de inovaţii. Două, dintre inovaţiile sale s-au şi aplicat, 24 sînt încă în studiu, iar celelalte sînt necorespunzătoare.

Una dintre inovaţiile sale este deosebit de valoroasă. Este vorba de aceea care priveşte turnarea butucilor de la plugul de tip şi care aduce o economie anuală antecalculată de 14.139 lei. Ea constă în confecţionarea unui miez metalic care, folosit la turnare, înlocuieşte operaţiile de găurire. Piesa nu mai are astfel nevoie de nici o altă prelucrare.

Utemistul Heinz Münster este un neobosit căutător al unor inovaţii care să uşureze munca omului şi în acelaşi timp să realizeze mari economii.

Corespondent
IOAN ROTARESCU

Incă din anul trecut, în cadrul întreprinderii „Elastic" din Sibiu a luat fiinţă o secţie de valorificare a deşeurilor. Această secţie este condusă de inginerul Cheiarescu Alexandru. Pe întreg anul 1955 s-au valorificat deşeuri în valoare de 504.000 lei.

In anul acesta s-a reuşit pînă acum să se confecţioneze din deşeuri, produse în valoare de 116.396 lei.

Astfel în lunile ianuarie şi februarie a.c. au fost confecţionate 1.090 dălţi pentru lemn, 1.070 dălţi pentru fier, 6.508 ciocane-lăcătuş de diferite mărimi, 275 şurubelniţe, 90 arcuri auto şi 380 cuţitoaie pentru lemnari.

Tot în această perioadă s-au introdus în fabricaţie din deşeuri sortimente noi ca: raşpile de potcovar, ciocane de moară etc.

Corespondent
IOAN FULEA

Pe lîngă gospodăria agricolă colectivă din Apateu, raionul Ineu, a luat fiinţă încă din toamnă un curs agrozootehnic, unde inginerul Bursa Pamfil de la punctul agricol a predat un mare număr de lecţii.

La aceste cursuri participă în mod regulat peste 25 de tovarăşi, printre care: Constantin Orb, Leon Halsuc, Petru David şi alţii.

In serile lungi de iarnă aceşti colectivişti au avut multe de învăţat. S-a discutat despre avantajele însămînţărilor în cuiburi aşezate în pătrat, folosirii îngrăşămintelor chimice şi alte probleme care interesau pe colectivişti.

Toate acestea au contribuit la ridicarea cunoştinţelor agrozootehnice ale membrilor gospodăriei colective în ceea ce priveşte munca ce o vor desfăşura în campania de primăvară.

Corespondent
TEODOR SARAC

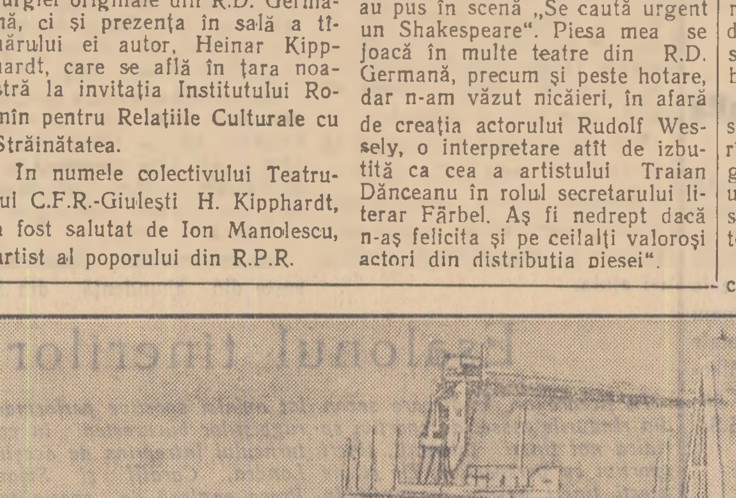
Un spectacol cu autorul piesei în sală

Publicul care a asistat joi seara la Teatrul C.F.R.-Giuleşti, la spectacolul cu piesa „Se caută urgent un Shakespeare" a aplaudat nu numai valoarea şi interpretarea acestei lucrări a dramaturgiei originale din R.D. Germană, ci şi prezenţa în sală a tînărului ei autor, Heiner Kipphardt, care se află în ţara noastră la invitaţia Institutului Romîn pentru Relaţiile Culturale cu Străinătatea.

In numele colectivului Teatrului C.F.R.-Giuleşti H. Kipphardt, a fost salutat de Ion Manolescu, artist al poporului din R.P.R.

După spectacol, dramaturgul german a declarat, între altele, unui redactor al Agenţiei Agerpres:

„M-a impresionat foarte plăcut modul în care actorii şi regizorul au pus în scenă „Se caută urgent un Shakespeare". Piesa mea se joacă în multe teatre din R.D. Germană, precum şi peste hotare, dar n-am văzut nicăieri, în afară de creaţia actorului Rudolf Wessely, o interpretare atît de izbutită ca a artistului Traian Dănceanu în rolul redactorului literar Färbel. Aş fi nedrept dacă n-aş felicita şi pe ceilalţi valoroşi actori din distribuţia piesei".

Colţul ştiinţei şi tehnicii

Spărgătorul de gheaţă atomic

Nu peste mult timp printre gheţurile Arcticei convoaiele de vapoare vor fi conduse de un spărgător de gheaţă neobişnuit. Forma sa suplă, construcţia modernă, lipsa coşurilor de fum şi a sălii cazanelor sau motoarelor, lipsa voluminoaselor încăperi de depozitare a combustibililor şi în sfîrşit lipsa cunoscuţilor şi bravilor fochişti va surprinde pe oricare vizitator al unui asemenea vas.

Vizitatorului spărgătorului de gheaţă atomic i se vor explica însă toate aceste „lipsuri" Intr-adevăr, coşurile de fum din exterior nu mai sînt necesare pentru că noul „combustibil" — uraniul — nu produce fum, sala cazanelor sau motoarelor este înlocuită cu sala reactorului atomic; nu mai sînt necesare voluminoasele săli de combustibil pentru că tot combustibilul ce va fi consumat nu depăşeşte cîteva zeci de kilograme, iar noii „fochişti" — operatorii — îmbrăcaţi în halate de o albeaţă strălucitoare vor sta în faţa unor pupitre de comandă ale reactorului observînd cadranele şi apăsînd pe butoane.

Ce a determinat pe savanţii sovietici care au terminat de curînd proiectarea spărgătorului de gheaţă atomic să aleagă tocmai un astfel de tip de vapor pe care să-l înzestreze cu un „motor" atomic?

Inainte de a răspunde la această întrebare să spunem cîteva cuvinte despre spărgătoarele de gheaţă obişnuite.

In condiţiile grele ale drumului maritim de Nord navigaţia nu este de conceput fără ajutorul spărgătoarelor de gheaţă. Ele sînt vapoare de construcţie specială avînd partea din faţă ascuţită şi cu înclinare mare faţă de verticală ceea ce le dă posibilitatea sau să taie gheţurile sau să le încalece rupîndu-le apoi sub apăsarea greutăţii lor. Spărgătoarele de gheaţă actuale au o deplasare de 10.000—15.000 tone şi sînt prevăzute sau cu cazane cu aburi, sau cu motoare Diesel de 20.000 — 30.000 de cai putere care pun în mişcare elicele.

La spărgătoarele de gheaţă obişnuite aproape 30 la sută din deplasarea lor totală se foloseşte pentru depozitarea rezervelor de combustibil. Deşi un asemenea vas de 10.000 tone poate încărca circa 3000 tone combustibil, durata navigaţiei sale (fără escală) nu trece de 30 zile, căci consumul se ridică la peste 100 tone combustibil pe zi. De aceea spărgătoarele de gheaţă construite pînă-n prezent nu se pot îndepărta pe timp mai îndelungat de porturi.

Dar ce avantaje noi prezintă spărgătorul de gheaţă atomic în comparaţie cu cele obişnuite?

Pentru acelaşi tonaj, spărgătorul de gheaţă atomic va avea o putere de o dată şi jumătate de ori mai mare şi în loc de 30 de zile va putea pluti printre gheţuri fără escală timp de 2 sau chiar 3 ani. In loc de 100 de tone pe zi consumul de „combustibil" de uraniu va fi de numai cîteva grame. Vaporul atomic va permite navigaţia la latitudini mai înalte, va prelungi sezonul de navigaţie în mările nordului, va deschide noi posibilităţi pentru cercetarea ştiinţifică a bazinului polar central.

Dispozitive moderne de automatizare şi tele-comandă, aparataj modern de radio şi radiolocaţie, helicoptere pentru zboruri în regiunile polare — iată numai cîteva din realizările unor noi ramuri ale ştiinţei şi tehnicii cu care va fi înzestrat spărgătorul de gheaţă atomic.

ADRIAN OPRESCU

INFORMAŢIE

Se aduce la cunoştinţa tuturor absolvenţilor fostului Institut de Prevederi sociale care nu au dat examenul de stat că s-a aprobat o ultimă sesiune de examen care urmează să se ţină în luna iunie 1956 la Institutul Medico-Farmaceutic din Bucureşti.

Examenul se va da la următoarele discipline:

Marxism-leninism; metodologie şi organizarea prevederilor sociale; expertiza capacităţii de muncă; legislaţia socială.

Nu se cer lucrări de diplomă.

Pentru orice informaţie în legătură cu acest examen cei interesaţi se vor adresa Ministerului Prevederilor Sociale — Sectorul Cadre.

Sesiunea a VII-a a Comisiei de Colaborare Tehnico-Ştiinţifică Romîno-Polonă

In cursul lunii martie 1956 a avut loc la Varşovia, cea de-a VII-a sesiune a Comisiei de Colaborare Tehnico-Ştiinţifică Romîno-Polonă.

Protocolul care s-a semnat prevede un schimb reciproc şi continuu de ajutor şi de experienţă tehnico-ştiinţifică în diverse domenii ale economiei naţionale. Hotărîrile luate în această sesiune vor întări şi mai mult colaborarea între cele două ţări.

In baza Protocolului semnat, Partea romînă va preda Părţii polone documentaţie tehnico-ştiinţifică şi va transmite experienţa sa tehnicienilor care vor studia în Republica Populară Romînă în problemele din domeniul industriei de petrol, industriei construcţiei de maşini, materialelor de construcţii, industriei uşoare şi alimentare.

La rîndul ei, Partea polonă va preda Părţii romîne, documentaţii şi va primi vizite ale specialiştilor romîni în domeniul construcţiilor navale, industriei chimice, industriei uşoare cît şi în sectorul industriei alimentare.

Modernizări radicale ale producţiei

Din înfăptuirile uzinei de tractoare „Ernst Thälmann"

(urmare din pag. 1-a)

călirea supapelor de admisie şi evacuare de la motorul Diesel 35.

Lucrul la noul agregat, deşi la el se pot căli 2000—3000 supape pe oră faţă de 300 cîte se căleau înainte, cu vechea metodă, pe flacără, se deprinde repede.

Utemistul Constantin Roman, care a ajuns să călească 800 supape într-un sfert de oră şi se mîndreşte că este în stare să termine planul lunar la această operaţie în numai zece zile a venit aici de curînd, ca muncitor necalificat şi în scurt timp, străduindu-se, a învăţat noua meserie.

O serie de proiecte au şi prins viaţă. La secţia „nestandardizate" colectivul se străduieşte să termine cît mai curînd noile agregate pentru curenţii de înaltă frecvenţă. In atelierul condus de maistrul Ion Barbu se face încercarea uneia dintre ele. Maşina dă rezultate bune la rodaj. Fruntaşii în producţie din sector, cum sînt strungarul Dumitru Moldoveanu, fierarul Constantin Purcărea, ajustorul utemist Ilie Cobilici şi alţii se mîndresc cu această realizare. Peste cîteva zile agregatul va lipi, pentru prima oară, cu ajutorul curenţilor de înaltă frecvenţă plăcuţele de metal dur pe suportul cuţitelor de strung s-au raboteză.

Colectivul atelierului condus de maistrul comunist Petre Duca execută ultimele lucrări la cel de al doilea agregat pentru turnarea centrifugală a cuzineţilor, lucrînd în acelaşi timp la noua maşină pentru dozarea şpanului de cupru.

Brigada de tineret din sector condusă de utemistul Mihai Pintilie şi-a prevăzut în planul de lucru ca tinerii care lucrează diferite operaţii la noile agregate să dea un randament sporit în muncă. Utemiştii Pantelimon Romanov, Eugen Popescu, Gheorghe Staicu şi Traian Cojocaru au fost mereu în fruntea întrecerii, obţinînd importante depăşiri.

In acest timp, la secţia C.I.F. se pregătesc proiecte de viitor. Stînd de vorbă cu inginerul Traian Seceleanu, şeful secţiei, am putut afla multe lucruri din ceea ce şi-a propus secţia să realizeze.

Incă în acest an se termină proiectarea instalaţiilor C.I.F pentru sectoarele oţelărie şi forje. La oţelărie se va trece la călirea cu curent de înaltă frecvenţă a steluţelor, rolelor şenilei şi altor piese importante ale tractorului K.D.-35. Dar ce se face la forje, unde nu se execută operaţii de călire? Aici, curentul de înaltă frecvenţă va fi utilizat la încălzirea materialelor pentru forjare.

Noutăţi pentru turnători

Intr-una din halele turnătoriei am întîlnit un afiş aşezat în aşa fel încît nu puteai trece fără să-l vezi. El vestea angajamentul luat de colectivul de turnători, care la o consfătuire de producţie ţinută recent în sector a hotărît să realizeze planul de producţie pe 1956 în 10 luni şi 7 zile, şi în acelaşi timp să realizeze importante economii prin înlocuirea metalelor scumpe.

Cu cîteva luni în urmă, la secţia turnătorie — neferoase s-a pus problema înlocuirii nichelului din aliajul de aluminiu pentru turnarea pistonului motoraşului şi a pistonului mare a motorului Diesel 35.

Ajutorul sovietic a dus la reuşita experienţelor. Pe baza documentaţiei sovietice, după ce s-a terminat instalarea celor 2 cuptoare electrice pentru menţinerea temperaturii metalului, s-a început turnarea acestor piese în cochile cu dornuri metalice.

Deşi la început lucrul a mers greu, în scurt timp aplicarea noii metode a dus la rezultate frumoase.

In prezent, din aceeaşi cantitate de metal lichid se toarnă mai multe piese. Inainte un piston avea 5,600 kg iar acum pentru turnarea lui sînt necesare doar 3,600 kg metal lichid. De la introducerea metodei s-au economisit cîteva tone de nichel.

Munca turnătorilor a devenit mult mai uşoară. La unul din cuptoare lucrează utemistul Dumitru Olgoş, fruntaş la turnarea pistoanelor. El este în întrecere cu Teodor Turcu şi Nicolae Bogdan.

L-am întrebat cum reuşeşte să dea mai multe pistoane decît alţi topitori, chiar mai vechi.

— Aici, pe lîngă o bună organizare a muncii, trebuie să fii îndemînatic — îmi răspunse el.

In timpul acesta a închis cochila, a turnat în ea metalul, iar peste un minut pistonul a şi fost gata turnat. Utemistul Olgoş are ca normă să toarne 48 pistoane în 8 ore, însă el toarnă zilnic 120-130. Impreună cu schimbul său Nicolae Bogdan, Olgoş vrea ca în luna aceasta să termine sarcina planificată pentru 3 oameni.

Turnarea în cochile se extinde continuu. In prezent se toarnă după noul proces tehnologic 18 repere.

De aproape doi ani, la turnătoria de fontă se fac experienţe pentru elaborarea fontei nodulare, care prin calităţile ei în multe cazuri poate înlocui oţelul.

Din şarjele de fontă nodulară care au fost obţinute pînă în prezent, s-au turnat piese importante. După experienţele făcute, colectivul de la serviciul pregătirii siderurgice din uzină, condus de inginerul Iulian Cazacu, laureat al Premiului de Stat, lucrează în prezent la pregătirea introducerii în fabricaţie a elaborării fontei nodulare.

Şi încă o metodă modernă

Nu de mult, inginerul Ion Bratu s-a întors din Uniunea Sovietică. Acolo a vizitat uzinele de tractoare din Lipeţk, uzinele de automobile Z.I.S. din Moscova, uzinele de tractoare, automobile, motociclete şi biciclete din Minsk, uzina de tractoare din Harkov şi alte mari întreprinderi. In aceste uzine se aplică pe scară largă turnarea în modele de ceară a multor piese mici dar complicate, pentru obţinerea cărora înainte erau necesare multe operaţii costisitoare.

Acest procedeu tehnologic nu se suprapune, ci se complectează armonios cu turnarea în coji de bachelită, deoarece în coji de bachelită se toarnă piese relativ mari, în timp ce în ceară se toarnă piese mici.

In curînd, turnarea în forme de ceară va fi introdusă la mai multe repere şi la uzinele de tractoare din Oraşul Stalin. Toate proiectele au fost executate în uzină, pe baza documentaţiei sovietice, iar pregătirea turnării, cu tot utilajul necesar, a şi fost realizată în procent de peste 70 la sută.

La început, acest atelier va funcţiona în cadrul sectorului de oţelărie, dar pentru viitor este prevăzută, numai pentru turnarea de precizie, înfiinţarea unei turnătorii speciale.

Tehnica avansată care-şi face loc mereu mai mult în producţia uzinei „Ernst Thälmann" constituie una din cele mai puternice forţe de stimulare a creşterii productivităţii muncii, a reducerii preţului de cost şi fără îndoială a îmbunătăţirii calităţii produselor. Tineretul uzinei îmbrăţişează cu interes această revoluţionare a procedeelor şi mijloacelor de producţie.

CAROL SZABO
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Stalin

CRONICA EVENIMENTELOR INTERNAŢIONALE

A venit rîndul Algeriei ?

Recentul discurs al ambasadorului american la Paris în fața Clubului presei anglo-americane, nu a fost lung. El a provocat totuşi multă vîlvă în cercurile diplomatice occidentale. După cum se ştie, în cadrul acestui discurs, ambasadorul american Dillon a asigurat pe de o parte Franța de „sprijinul Statelor Unite" în rezolvarea problemei Algeriei, iar în acelaşi timp a situat reglementarea acestei chestiuni în rîndul problemelor privind direct N.A.T.O.

O examinare mai atentă a discursului lui Dillon cît şi a ultimelor acţiuni diplomatice americane, a părerilor presei oficioase în ce priveşte poziţia S.U.A. faţă de Africa de nord, permite să se tragă concluzii semnificative.

Sprijinul pe care Statele Unite s-au oferit să-l acorde brusc Franţei în rezolvarea problemei algeriene, survine la scurt timp după ce parlamentul francez a investit cu puteri depline guvernul pentru rezolvarea problemei Algeriei şi după ce a fost dat publicităţii în buletinul oficial al Republicii franceze, textul legii adoptate de guvern în această chestiune. Dintru bun început deci, Statele Unite se impun ca părtaşe la reglementarea unei chestiuni în care practic nu sînt angajate. Nu întîmplător presa franceză reaminteşte că încercările Statelor Unite de a „media" în conflictul din Indochina, de a sprijini Franţa în această regiune, s-au soldat practic cu izgonirea Franţei de aici. Pe această linie intervenţia Statelor Unite în treburile Africii de nord este apreciată la Paris ca „un semn rău".

A devenit astfel clar că amestecul Statelor Unite în Africa de nord ca şi în general în Orientul Apropiat şi Mijlociu are menirea să întărească poziţiile americane în dauna poziţiilor „aliaţilor" occidentali. În această ordine de idei este interesantă declaraţia senatorului american Mansfield. Recent, ocupîndu-se de situaţia din Africa de nord, el a calificat-o ca „implicînd ameninţări grave pentru Statele Unite". Senatorul american a arătat fără nici un fel de ocol că „deşi în prezent situaţia din această regiune poate fi considerată ca fiind îndepărtată şi neimplicînd interesele americane", lucrurile se pot schimba. El a reamintit că în ciuda miilor de kilometri care despart S.U.A. de Algeria, în Orientul Apropiat, Taivan şi Coreea se aflau într-o situaţie similară. Ele erau nişte „simple nume geografice".

Fără îndoială, declaraţia de mai sus este edificatoare prin însăşi conţinutul ei. Ea denotă că Africa de nord şi, în mod special Algeria, începe să ocupe un loc din ce în ce mai important în ansamblul politicii colonialiste americane. De asemenea nu poate fi considerat izolat faptul că în proiectul privind ajutorul pentru străinătate prezentat de curînd Congresului de preşedintele Eisenhower, Africa de nord este situată pe acelaşi plan cu Orientul Mijlociu din punct de vedere al importanţei în planurile imixtiunii americane.

Algeria ocupă un loc important în preocupările americane şi ca punct de presiuni împotriva celorlalte ţări arabe. Situînd această ţară „în perimetrul N.A.T.O.", oficialităţile americane au mînă liberă să proiecteze extinderea construcţiilor militare, a bazelor aeriene şi navale care ar fi îndreptate, de pildă, direct împotriva Egiptului a cărui politică provoacă îngrijorări la Washington.

Nu trebuie subapreciat nici celălalt aspect — al relaţiilor franco-americane. Amestecîndu-se în problemele Algeriei, Statele Unite urmăresc indiscutabil să formeze din această problemă o sursă de şantaj împotriva Franţei. Faptul că „reafirmarea sprijinului" survine în momentul în care presa occidentală vorbeşte despre divergenţe între Franţa şi Statele Unite în subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare, nu poate fi înţeles decît ca o ofertă voalată a unui tîrg. În acelaşi timp, Statele Unite ar dispune de o permanentă armă de „manevră" pentru a obţine sprijinul Franţei într-o serie întreagă de probleme în care acest sprijin pare în prezent nesigur.

Amestecul american în problema Algeriei survine în condiţiile elaborării unei „politici noi" a Statelor Unite faţă de ţările din Orient. Esenţa acestei politici ar consta, chipurile, în respingerea „principiilor colonialismului". Presa occidentală a reluat pe larg ideea că acţionînd de pe poziţii „anticolonialiste", Statele Unite ţintesc în mod evident poziţiile Angliei şi Franţei din această regiune. Nu întîmplător „New Herald Tribune" scria: „...a sosit momentul ca S.U.A. să se desolidarizeze oficial de colonialism chiar cu riscul de a provoca careva fricţiuni cu unii dintre aliaţii noştri din N.A.T.O.". Or, se înţelege foarte bine că printr-o politică astfel elaborată, diplomaţia americană şi-ar îndrepta direct tăişul împotriva poziţiilor Franţei în Africa de nord cărora le poartă în prezent „atîta grijă".

Amestecul Statelor Unite în problema Algeriei nu este de natură să faciliteze reglementarea acestei chestiuni, după cum amestecul american în problema Ciprului, în problema teritoriului indian Goa şi în alte chestiuni de acest fel nu este de natură decît să complice şi să împiedice obţinerea unui rezultat pozitiv. Amestecul american este contrar intereselor soluţionării problemelor litigioase pe cale paşnică, pe calea colaborării conform năzuinţelor popoarelor algerian şi francez.

Nici colţii nu vor putea fi de folos...

Buldogul e vestit pentru colţii săi şi pentru forţa pe care o are întrecîndu-şi în această privinţă fratele mai voluminos, dogul. În schimb este mult mai puţin inteligent în comparaţie cu alte rase de cîini şi de aceea se dă de multe ori preferinţa altor confraţi de ai săi. Deci nu întotdeauna colţii sînt cei care contează în primul rînd. Acest lucru ar fi trebuit să-l cunoască ziaristul britanic care semnează în „Daily Telegraph" un articol despre situaţia din Orientul Mijlociu şi Apropiat în care dovedind mai multe cunoştinţe în dentistică decît în politică, afirmă bucuros: „Declaraţiei tripartite (declaraţia anglo-franco-americană din 25 mai 1950 privind Orientul Mijlociu şi Apropiat N.R.) îi cad în sfîrşit dinţii de lapte. Măselele de minte trebuie să urmeze în scurt timp. Iar agenţia „Reuter" nu se lasă mai prejos şi spune că se caută ca declaraţia tripartită să devină „mai colţoasă". Iată de unde provine greşeala. Au apărut întîi colţii dar nu şi inteligenţa.

Şi „colţii" se prezintă cam astfel în versiunea agenţiei Reuter. Vasele flotei engleze şi ale flotei a VI-a americane ar urma să staţioneze în partea de sud a Mării Mediterane şi din cînd în cînd să viziteze porturile Israelului şi ale ţărilor arabe. Se prevede chiar şi instituirea unei blocade atît terestre cît şi navale împotriva unor ţări arabe. Cele trei puteri occidentale urmăresc, pare-se, o îmbinare între metoda ameninţărilor şi a momelilor, căutînd binenţeles, camuflarea colţilor. Şi pentru aceasta se urmăreşte probabil folosirea O.N.U.-ului. „Wall-street Journal" nu se sfieşte să arate că există intenţia ca trupele care ar trebui destinate acţiunii comisiei O.N.U. de armistiţiu pentru Palestina să fie „în primul rînd forţe ale Statelor Unite". În lumina acestei afirmaţii trebuie judecată şi întrunirea care a avut loc la 22 martie la Washington a Consiliului naţional de securitate al S.U.A., cel mai de seamă organism cu caracter militar, cu prilejul căreia s-a discutat situaţia din Orientul Mijlociu.

Dacă pînă mai ieri se vorbea doar de acţiuni diplomatice sau în cel mai rău caz economice, astăzi într-un cor — şi nu este greu de ghicit cine îl dirijează — presa reacţionară occidentală cere intervenţia făţişă împotriva unor ţări arabe care nu sînt dispuse să se supună dictatului americano-englez.

Apropiata reuniune la cererea delegatului S.U.A. a Consiliului de Securitate va lămuri unele intenţii ale puterilor occidentale în Orientul Mijlociu şi Apropiat.

Situaţia din această regiune nu trebuie simplificată. Trebuie să ţinem seama nu numai de cele cîteva aspecte actuale ale evenimentelor din această regiune, citate sumar mai sus, ci de unele probleme mai generale.

Ne vom opri doar asupra a două dintre aceste chestiuni, ce par a fi mai la ordinea zilei.

Îmbinarea ameninţărilor cu momelile este de fapt în tradiţia politicii britanice faţă de ţările coloniale şi ea îşi găseşte acum doar noi forme de exprimare. Dacă despre ameninţări s-a pomenit, rămîne acum, în cîteva cuvinte, să vorbim şi despre momeli.

Ajutorul economic trîmbiţat şi promis cu insistenţă este folosit ca o armă pentru subjugarea unora dintre ţările din Orientul arab. Acestei forme mai vechi i se adaugă acum pactele militare de genul celui de la Bagdad. În acest fel puterile occidentale urmăresc şi dezbinarea ţărilor din Orientul Mijlociu şi Apropiat şi alimentarea unor noi conflicte în această regiune, în afară de cel dintre statul Israel şi ţările arabe. Astfel Irakul, singura ţară arabă care face parte din pactul de la Bagdad, pare a fi menit să ralieze în jurul său — sub o formă sau alta — unele dintre statele arabe care au astăzi guverne mai puţin ferme. Acest nou „centru" al lumii arabe ar trebui să contracareze popularitatea de care se bucură politica independentă a Egiptului. În legătură cu aceasta se fac cele mai diferite presupuneri privind viitoarea atitudine a Iordaniei. Astăzi este lucru cunoscut că diplomaţia engleză luptă din răsputeri pentru a-şi menţine poziţiile în această ţară şi după spectaculoasa alungare a lui Glubb Paşa.

De asemenea, nu lipsesc presiunile asupra Libanului ca şi încercările de a submina alianţa dintre Egipt, Siria şi Arabia Saudită.

O altă problemă care generează anumite stări de fapt în Orientul Mijlociu şi Apropiat este cea a contradicţiilor dintre puterile occidentale, în special între Anglia şi Statele Unite.

În ultima vreme şi Franţa şi-a spus mai cu hotărîre cuvîntul în problemele acestei regiuni, unde altă dată ţări ca Siria sau Liban erau pieţe tradiţionale pentru mărfurile franceze. În această privinţă este cunoscut faptul că actualul guvern francez nu are o atitudine favorabilă faţă de pactul de la Bagdad, încheiat fără ca Franţa să fie măcar consultată. Dorinţa Franţei de a juca un rol mai activ în problemele Orientului arab se exprimă şi prin propunerea făcută joi de Pineau — ministru de externe al Franţei — pentru întrunirea unei conferinţe a celor trei puteri occidentale care să discute situaţia din Orientul Mijlociu şi Apropiat.

În concluzie: indiferent dacă vor folosi colţii sau dinţii de lapte, imperialiştii nu vor reuşi să intimideze sau să înşele popoarele ţărilor care şi-au cîştigat independenţa sau luptă pentru ea.

Popoarele din Orientul Mijlociu şi Apropiat îşi cunosc interesele, ştiu cine le sînt prietenii şi cine duşmanii şi nu vor permite, sub nici o formă, o intervenţie în treburile lor interne.

S. VERONA
S. BRAND

Inscripţie pe marginea unor fotografii

Teorie şi fapte...

Capitaliştii americani şi teoreticienii lor se lansează în tot felul de afirmaţii cu privire la aşa-zisa „prietenie" care domneşte între patronii şi muncitorii din S.U.A. Ba chiar un ministru — cel al muncii — a declarat că „teoria lui Marx despre exploatarea muncitorilor e demodată pentru America..."

Acestea sînt vorbele. Dar care sînt faptele? În timp ce „teoreticienii" ridică osanale „colaborării idilice", dintre clase, muncitorii — — mai prozaici — declară greve pentru a-şi cere drepturile lor. Au fost în grevă minerii, turnătorii, telefoniştii, docherii şi lucrătorii din multe alte profesii. Acum e pe punctul să se declare o mare grevă a muncitorilor feroviari deoarece tratativele cu „bunii" lor „prieteni" (cum ar zice domnul ministru al muncii) nu dau roade.

Tot din dragoste pentru muncitori, cu prilejul grevelor poliţiştii sînt puşi să tragă cu arma. Şi probabil din prea mare iubire pentru salariaţii lor, patronii uzinei „Perfect cercl Company" au scutit de grija existenţei pămîntene pe cinci muncitori în timpul unei greve.

Se mai întîmplă uneori — ce ingratitudine! — ca unii grevişti să nu se lase intimidaţi şi să opună rezistenţă. De aceea poliţia din Detroit a născocit costumul de apărare împotriva greviştilor, pe care îl puteţi vedea în fotografiile alăturate. Clişeele au fost răspîndite în lumea întreagă de agenţia „United Press-foto", pesemne ca o pildă a înaltei „frăţii" dintre patronii şi muncitorii Americii. Costumul e din metal rezistent la gloanţe, e prevăzut la ochi cu vizoare de sticlă prin care proiectilele nu pot pătrunde, pe deasupra capului are un far, iar la mijlocul pavăzei se deschide un mic orificiu, prin care trece ţeava pistolului automat al poliţistului. Asta ca să nu mai existe nici o îndoială cu privire la „gingaşele simţăminte" nutrite faţă de muncitori.

Privind aceste fotografii nu poţi să nu te gîndeşti că teoria lui Marx nu-i deloc demodată şi ieşită din uz în America... Ba dimpotrivă.

ÎN 24 DE ORE

MOSCOVA. Comitetul sovietic al participanţilor la întîlnirea de pe Elba a primit din partea lui Joseph Polovski, secretarul organizaţiei „Veteranii americani ai întîlnirii de pe Elba", invitaţia de a trimite în S.U.A. la 25 aprilie 1956 un grup de veterani sovietici ai celui de-al doilea război mondial, pentru a lua parte la întrunirea organizată cu prilejul celei de-a 11-a aniversări a întîlnirii trupelor sovietice şi americane pe fluviul Elba. Comitetul Sovietic al participanţilor la întîlnirea de pe Elba a acceptat invitaţia.

NEW YORK. — Joi la amiază a avut loc în prezenţa secretarului general al O.N.U., Dag Hammarskjoeld, ceremonia arborării drapelelor celor 16 ţări noi membre ale acestei organizaţii. În felul acesta numărul drapelelor ţărilor membre ale O.N.U., arborate astăzi, se ridică la 76.

LA PAZ. După cum anunţă corespondentul agenţiei United Press, avînd în vedere că în luna mai vor avea loc alegeri generale, preşedintele Boliviei, Paz Estensoro, a desărcinat vechiul guvern şi a constituit altul nou. Noul guvern este format din şapte miniştri noi şi şase din vechiul cabinet.

700 cetăţeni sovietici din America Latină se întorc în U. R. S. S.

BUENOS AIRES 23 (Agerpres). — TASS transmite: La 23 martie a părăsit Buenos Aires plecînd spre Odesa vasul argentinian „Entre Rios", pe bordul căruia se află 700 de cetăţeni sovietici din regiunile apusene ale Ucrainei şi Belorusiei, care au plecat în America Latină înainte de 1939.

Cetăţenii sovietici care se repatriază mulţumesc din tot sufletul guvernului sovietic pentru posibilitatea ce li s-a acordat de a se înapoia în patrie. Ei îşi exprimă cu toţii năzuinţa de a munci pentru binele patriei socialiste.

De peste HOTARE

Proclamarea Republicii Pakistan

CARACI 23 (Agerpres).—TASS transmite: În dimineaţa zilei de 23 martie, la reşedinţa guvernatorului general al Pakistanului a avut loc solemnitatea depunerii jurămîntului de către primul preşedinte al Republicii Pakistanului, Iskander Mirza. Înainte de aceasta, guvernatorul general Iskander Mirza a dat citire decretului prin care la 23 martie Pakistanul se proclamă republică islamică, şi apoi a aprobat acest decret.

La ceremonie au participat peste 40 de reprezentanţi speciali ai ţărilor care au relaţii diplomatice cu Pakistanul.

Printre cei prezenţi se afla A. I. Mikoian, prim vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. reprezentant special al guvernului sovietic, precum şi persoanele care îl însoţesc.

La 8 dimineaţa, cu prilejul proclamării Pakistanului ca republică, a avut loc o paradă militară.

Preşedintele Iskander Mirza a rostit o cuvîntare.

La orele 11 A. I. Mikoian, prim vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. şi reprezentanţii speciali ai altor ţări, şi-au remis scrisorile de acreditare preşedintelui Iskander Mirza.

A. I. Mikoian a avut o scurtă convorbire cu primul ministru al Pakistanului, Mohammed Ali.

Cuvîntarea lui A. I. Mikoian la mitingul de la Caraci

CARACI 23 (Agerpres). — TASS transmite: În cea de a doua jumătate a zilei de 23 martie, în parcul „Djihanghir", pavoazat sărbătoreşte, a avut loc un miting de masă al cetăţenilor oraşului Caraci.

La miting au participat aproximativ 100.000 de oameni. La miting au participat în calitate de oaspeţi de onoare, reprezentanţii speciali ai statelor străine, sosiţi la Caraci la invitaţia guvernului pakistanez pentru a participa la festivităţile cu prilejul proclamării Pakistanului ca republică.

Mitingul a fost deschis de primul ministru al Pakistanului, Mohammed Ali.

Întîmpinat cu căldură de asistenţă, A. I. Mikoian, reprezentantul special al Uniunii Sovietice, prim-vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., a rostit la miting o cuvîntare în care a spus între altele:

„Îngăduiţi-mi ca în numele guvernului sovietic, al popoarelor Uniunii Sovietice şi al meu personal să vă felicit în această zi memorabilă cu prilejul proclamării Republicii Islamice Pakistan **(aplauze)**.

Acest eveniment este o etapă importantă în viaţa poporului pakistanez. El marchează întărirea continuă a independenţei naţionale şi a suveranităţii Pakistanului. Popoarele Uniunii Sovietice privesc cu profund interes şi simpatie năzuinţa poporului pakistanez de a-şi întări independenţa. Urăm din toată inima succese în viaţa şi munca sa paşnică constructivă, în înflorirea şi progresul republicii dvs. **(aplauze)**.

În legătură cu acest eveniment istoric pentru Pakistan, aş vrea să subliniez năzuinţa noastră sinceră spre îmbunătăţirea şi dezvoltarea relaţiilor de prietenie, spre colaborare între ţările noastre, spre crearea atmosferei de înţelegere reciprocă şi de încredere necesară **(aplauze)**.

Uniunea Sovietică a urmat şi va urma în mod invariabil politica de coexistenţă paşnică a statelor, indiferent de deosebirile în sistemele lor sociale. Noi considerăm că relaţiile de prietenie dintre state pot fi înfăptuite cu succes pe baza cunoscutelor cinci principii ale coexistenţei paşnice. În relaţiile sale cu Pakistanul, ca şi cu alte ţări, Uniunea Sovietică tinde spre întărirea colaborării reciproc avantajoase, în domeniul economic, cultural şi în alte domenii.

Se ştie că există mari posibilităţi, care nu sînt nici pe departe folosite pentru dezvoltarea unei astfel de colaborări. Dezvoltarea relaţiilor de prietenie şi de bună vecinătate dintre U.R.S.S. şi Pakistan, pe baza principiilor încrederii şi respectului reciproc, va constitui fără doar şi poate o nouă contribuţie la cauza întăririi păcii în întreaga lume **(aplauze)**.

Permiteţi-mi în încheiere să urez încă odată fericire şi prosperitate popoarelor Republicii Pakistan, întărirea independenţei şi creşterea bunăstării" **(aplauze furtunoase)**.

A. I. Mikoian va vizita R. D. Vietnam

HANOI 23 (Agerpres). — TASS transmite: La 23 martie a fost dat publicităţii la Hanoi un comunicat al guvernului Republicii Democrate Vietnam cu privire la apropiata sosire în R.D. Vietnam a unei delegaţii guvernamentale sovietice în frunte cu A. I. Mikoian, prim vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al U.R.S.S.

Rezoluţia Plenarei C. C. al P. C. Francez

PARIS 23 Corespondentul Agerpres transmite: După discutarea raportului lui Jacques Duclos „Cu privire la problemele politice actuale în lumina rezultatelor Congresului al 20-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice", plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Francez a adoptat o rezoluţie în care se subliniază importanţa excepţională a hotărîrilor Congresului al 20-lea al P.C.U.S. pentru comuniştii din toate ţările, pentru mişcarea muncitorească internaţională şi pentru popoarele din întreaga lume.

În rezoluţie se subliniază îndeosebi teza cu privire la posibilitatea preîntîmpinării războaielor în actuala epocă. Această teză, se spune în rezoluţie, are o mare însemnătate în dezvoltarea luptei pentru consolidarea păcii. Plenara respinge concepţia oportunistă, potrivit căreia coexistenţa paşnică a statelor ar presupune renunţarea la lupta pentru interesele clasei muncitoare, pentru socialism şi pace.

Referindu-se la problema căilor de trecere ale diferitelor ţări la socialism, plenara subliniază că trecerea la socialism pe cale parlamentară nu este cu putinţă fără acţiuni intense permanente în apărarea libertăţilor democratice.

„Comuniştii francezi — se spune în rezoluţie — nu pot să subaprecieze eforturile burgheziei care caută să bareze această cale.

Trecerea la socialism pe cale parlamentară nu trebuie confundată cu imaginara trecere la socialism fără luptă şi fără conducerea clasei muncitoare de către avangarda ei comunistă".

Plenara C.C. atrage în deosebi atenţia asupra necesităţii unităţii de acţiune a clasei muncitoare franceze. Ea subliniază că hotărîrile Congresului al XX-lea al P.C.U.S. însufleţesc pe toţi comuniştii în lupta pentru învingerea obstacolelor care mai stau încă în calea spre această unitate de acţiune. Plenara îşi exprimă satisfacţia în legătură cu numeroasele călătorii în Uniunea Sovietică ale socialiştilor din diferite ţări.

În rezoluţie se arată în continuare că fracţiunea parlamentară a partidului comunist, votînd pentru guvernul Guy Mollet în problema algeriană, a creat astfel condiţii favorabile pentru lărgirea frontului unit şi pentru înaintarea pe calea spre un nou front popular pentru a se împiedica revenirea reacţiunii la putere. Plenara cheamă pe toţi comuniştii francezi să folosească aceste condiţii favorabile pentru lărgirea legăturilor cu socialiştii în scopul reglementării problemei algeriene pe calea tratativelor.

Rezoluţia plenarei atrage atenţia comuniştilor francezi asupra necesităţii de a studia aprofundat documentele Congresului al XX-lea al P.C.U.S.

„Lupta Congresului al XX-lea al P.C.U.S. împotriva cultului personalităţii şi împotriva încălcărilor de orice fel ale principiului conducerii colective — se arată în rezoluţie — trebuie să ne determine şi pe noi să întărim în Comitetul Central al Partidului, în comitetele federaţiilor şi secţiilor, precum şi în fiecare celulă caracterul colectiv al conducerii, să lărgim discutarea liberă şi aprofundată a problemelor la ordinea zilei, să încurajăm critica rodnică a greşelilor şi lipsurilor, căutînd numai să nu confundăm libertatea criticii cu libertate pătrunderii ideilor burgheze în rîndurile partidului şi ale clasei muncitoare".

Deschiderea sesiunii Scupşcinei Populare Federative a R. P. F. Iugoslavia

BELGRAD 23 (Agerpres). — Agenţia Taniug anunţă că vineri dimineaţa s-a deschis la Belgrad sesiunea Scupşcinei Populare Federative a R.P.F. Iugoslavia.

Pe ordinea de zi a sesiunii figurează, printre altele, un proiect de lege cu privire la planul de dezvoltare generală (planul social) pe anul 1956, un proiect de lege cu privire la bugetul federal pe anul 1956, un proiect de lege cu privire la administraţia de stat şi un proiect de lege cu privire la organele federale de administraţie, un proiect de lege prin care se recunoaşte statutul de neutralitate permanentă a Austriei şi un proiect de lege cu privire la teatre.

În şedinţa de vineri după amiază, prezidată de Moşe Pijade, preşedintele Scupşcinei Populare Federative, Milentije Popovici, membru al Vecei Executive Federative, a prezentat proiectul de lege cu privire la bugetul federal pe anul 1956.

Noutăţi DESPRE TINERETUL LUMII

Organizaţia unită a studenţilor sudanezi a fost primită în U.I.S.

PRAGA 23 (Agerpres) — Ceteka transmite: O delegaţie a Uniunii Internaţionale a Studenţilor a vizitat recent Sudanul la invitaţia Uniunii studenţilor de la Universitatea din Khartum.

În urma vizitei delegaţiei U.I.S. şi a tratativelor duse cu Organizaţia unită a studenţilor sudanezi a fost realizată o înţelegere în legătură cu admiterea acestei organizaţii ca membră a U.I.S.

Nehru salută convocarea conferinţei studenţilor Asiei şi Africii.

DJAKARTA 23 (Agerpres). — Agenţia indoneziană de ştiri „Antara", a anunţat joi că primul ministru al Indiei, Nehru, salută convocarea conferinţei studenţilor din ţările Asiei şi Africii la 5 mai la Bandung.

Sport Sport Sport

Spartachiada: Azi încep finalele la ski

La Poiana Stalin

POIANA STALIN (de la trimişii noştri). — Ieri după amiază numeroşi sportivi sosiţi din toate colţurile ţării la Oraşul Stalin pentru a participa la finala de schi a Spartachiadei de iarnă a tineretului, au fost întîmpinaţi pe peronul gării de vocea crainicului care îi îndrepta spre autobusele ce urmau să-i ducă la combinatul sportiv de la Poiana Stalin. Am călătorit într-unul din aceste autobuse împreună cu două delegaţii de sportivi: din regiunile Craiova şi Timişoara. Drumul pînă la Poiana Stalin este gătit sărbătoreşte. De o parte şi de alta sute de steaguri multicolore şi urări de bun sosit îi întîmpină pe oaspeţi. Timpul este minunat. Ieri, cei peste 100 tineri şi tinere au făcut cunoştinţă cu traseul.

Tot ieri, sportivii fruntaşi de la asociaţiile Dinamo şi C.C.A. aflaţi în staţiune pentru antrenament au fost repartizaţi pe lîngă tinerii finalişti ai Spartachiadei pentru a-i ajuta.

Astfel, maeştrii sportului, Enache Constantin, Sumedrea Ion, Olteanu Gheorghe, Lepădatu Florea, Frăsilă Dumitru, au făcut recunoaşterea traseului împreună cu finaliştii. Ei vor ajuta de asemenea azi sportivilor înainte de concurs, la ceruirea schiurilor şi le vor da ultimele indicaţii tehnice.

Stînd de vorbă cu antrenorul lotului R.P.R. de schi Ştefan Stăiculescu care se află la Poiana Stalin, am putut afla părerea sa că printre concurenţi se află cîteva elemente talentate, ca Cotfas Iulia elevă la Şcoala profesională textilă din Oraşul Stalin, care va avea un cuvînt greu de spus în lupta pentru primul loc în proba de junioare 3 km. oraş.

De asemenea printre sportivi se află Idor Nicolae din comuna Fundata, raionul Stalin, localitate care a dat ţării numeroşi schiori de valoare printre care maeştrii sportului Olteanu Gheorghe, Sumedrea Ion şi alţii.

La Poiana Stalin zăpada se găseşte din abundenţă, din acest punct de vedere, concursul se va desfăşura în condiţii bune. Astăzi dimineaţă pe stadionul de iarnă din Poiana Stalin se vor desfăşura primele probe din cadrul finalei pe ţară a Spartachiadei.

După festivitatea de deschidere, care va avea loc la ora 9 dimineaţă, se va da plecarea în prima probă de 3 km. junioare oraş.

La ora cînd transmitem a sosit ultima delegaţie sportivă din regiunea Baia Mare.

Performanţe raionale

Fireşte, un record pe raion nu spune atît de mult ca o performanţă republicană. Tînărul Encioiu Florian din comuna Ghelmegioaia, raionul Tr. Severin, nici nu are această pretenţie. Noi nu vom face decît să consemnăm rezultatul lui şi să atragem atenţia asupra faptului că ajutat, tînărul nostru va realiza mai mult. Şi acum iată despre ce e vorba. Participînd la un concurs de tir organizat la centrul de raion, în proba de armă liberă, din 50 de puncte posibile el a realizat 46, performanţă cu care Encioiu Florian a doborît recordul pe raion deţinut tot de el.

Tînărul Huja Ion din comuna Negreşti raionul Oaş, deşi nu are decît 14 ani, s-a calificat pentru faza regională a Spartachiadei, alături de alţi sportivi din alte raioane, dar mult mai vîrstnici decît el.

Eşalonul tinerilor sportivi

În fiecare an, în fiecare sezon din rîndurile masei de sportivi se ridică noi tineri talentaţi, tineri sportivi cu perspective. De ei, de aceşti tineri ne-am reamintit în aceste zile, la sfîrşit de spartachiadă, cînd sărbătorim Săptămîna Mondială a Tineretului. Aţi auzit desigur despre performanţele tînărului atlet Xenofonte Boboc. *Acest tînăr absolvent al şcolii profesionale siderurgice din Reşiţa a izbutit să se numere la vîrsta de 19 ani printre cei mai buni săritori în înălţime din ţară. Într-adevăr, el a trecut peste stacheta înălţată la 1,95 m. stabilind un nou record de juniori al ţării. Seriozitatea cu care se antrenează îl va ajuta fără îndoială să atingă performanţa spre care năzuieşte: 2 metri!*

Multă vreme s-a scris în rubricile de sport ale ziarelor despre gimnasta Elena Mărgărit. *N-au trecut decît cîteva luni de cînd această tînără sportivă a înregistrat cea mai bună performanţă din cariera sa: la meciul dintre reprezentativa ţării noastre şi reprezentativa R. P. Ungare, a ocupat locul al doilea în clasamentul individual compus, contribuind în mare măsură la victoria reprezentativei ţării noastre. Şi nu trebuie uitat că în urma Elenei Mărgărit s-au clasat gimnaste cu renume în frunte cu experimentata sportivă maghiară Margit Korondi! Antrenorii lotului reprezentativ au numai cuvinte de laudă despre perseverenţa pe care Elena Mărgărit o arată la antrenamente.*

Anul trecut, comentatorii sportivi din întreaga lume au semnalat opiniei sportive performanţele rugbiştilor bucureşteni în cadrul turneului întreprins de aceştia la Londra, Cardiff şi Swansea. Presa engleză de specialitate a avut atunci multe cuvinte de laudă despre tînărul fundaş Alexandru Penciu pe care l-au enumerat printre cei mai buni jucători care au evoluat vreodată în Anglia.

Desigur, nu putem trece cu vederea nici pe tînăra trăgătoare Jacqueline Zvanevschi. Concurînd anul trecut la campionatele europene de tir, în proba rezervată junioarelor, Jacqueline Zvanevschi a cucerit titlul de campioană europeană. Trăgînd 40 de focuri în cercul 10, tînăra sportivă a egalat şi recordul mondial 400 puncte din 400 posibile — realizat pînă acum numai de cîţiva bărbaţi şi de nici o altă femeie din lume!

Şi cînd ne gîndim că în rîndurile acestea n-am vorbit nimic despre atîţi alţi tineri sportivi: despre fotbaliştii Georgescu, Ene II sau Copil II, despre atleţii Zoltan Vamaş sau Iulius Iordan, despre boxerii Puiu Nicolae sau Vasile Czegely, despre luptătorul I. Cernea, sau despre scrimera Maria Taitiş, cîştigătoarea recentului turneu internaţional de la Leipzig.

Acum, e pe cale să se ataşeze tuturor acestora un nou eşalon de tinere speranţe ale sportului nostru de masă. E vorba de Iulia Cotfas, Stelian Boteanu, Hari Rosenberg, Victor Şerban, Lidia Lucian şi alţi finalişti ai celor peste două milioane de tineri participanţi la întrecerile Spartachiadei de iarnă a tineretului. Credem că forurile de specialitate, Comisiile Centrale, inspecţiile respective din C.C.F.S., ca şi asociaţiile sportive vor şti să se îngrijească de urmărirea, educarea şi ridicarea acestor noi tinere speranţe ale sportului nostru.

S. SPIREA

Sportul profesionist — iată-l!

După cum transmite corespondentul agenţiei France-Presse, la 22 martie a murit în spitalul din Johannesburg boxerul sud-african Hubert Ossakow, în vîrstă de 21 de ani. Transportat fără cunoştinţă la spital, în urma loviturilor primite în cursul meciului cu Willie Towell, tînărul boxer nu a mai putut fi salvat de medici.

Acesta este al cincilea caz mortal înregistrat în ultimul an în boxul profesionist.

Fraţii Viziru — în Liban

Vineri dimineaţa au părăsit Capitala plecînd pe calea aerului în Liban jucătorii de tenis — Gheorghe Viziru şi Dumitru Viziru împreună cu antrenorul Marin Bădin.

Cei doi jucători romîni vor participa la campionatele internaţionale de tenis ale Libanului care vor avea loc la Beirut între 27 martie şi 1 aprilie.

Spectacolele de azi

CINEMATOGRAFE: Serenada străzii — **Patria, V. Alecsandri, I. C. Frimu, Înfrăţirea între popoare**; Trei starturi — **Magheru, Elena Pavel, 1 Mai**; Bel ami — **Republica, Filimon Sîrbu, Bucureşti**: Reprezentaţie de gală — **Lumina, 8 Martie**; La marginea oraşului — **Central, Arta, Olga Bancic**; Jan Hus — **Victoria**; Cei 5 din str. Barska — **Maxim Gorki**; O călătorie în epoca preistorică — **V. Roaită, Timpuri Noi**; Drum periculos — **Al. Popov, Al. Sahia, Mioriţa**; Tăunul — **Griviţa**; Insula fără nume — **Cultural**; Vagabondul (seria a II-a), La noi, la Todireşti — **Unirea, Ilie Pintilie, Popular**; Alarmă în munţi, Şurubul lui Marinică — **C. David**; Accidentul — **Flacăra**; Matrozul Cijik — **T. Vladimirescu, Volga, N. Bălcescu**; Poveste neterminată — **Carpaţi**; La revedere, domnule Grock — **Munca**; Scăpat din ghearele demonului — **Moşilor**; Vagabondul (seria I-a) — **23 August**; Furtuna Echinocţiului — **Donca Simo, Libertăţii**; O noapte pe Mont Blank — **M. Eminescu**; Stele pe aripi, Pagini din lupta partidului — **8 Mai**; Căi albastre — **Rahova**; Brutarul din Valorgue — **Aurel Vlaicu**; Star fără voie — **Gh. Coşbuc**, Lecţia vieţii **Boleslaw Bierut**.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secţia scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".

STAS — 3152 — 52